

雲曦月

รีวัต
ครั้งที่สอง
ของ
อ้วนไฉ่ยว่

1

雲曦月
ชีวิต
ครั้งที่สอง
ของ
อ้วนไฉยว่

1

story : minikikaboo

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้ คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 217

ชีวิตครั้งที่สองของอวินชีเยว่ เล่ม 1

เขียนโดย : minikaboo

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2566

ราคาชุดละ 625 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4757-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พชร แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์นวนิยาย : พชรพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

บรรณาธิการเล่ม : สุวิชา สุชีวคุปต์ พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว ศุภรดา ศิลปะ

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิจ ปก/ภาพประกอบ : Gawkung รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

สภามหาวิทยาลัย

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์นวนิยาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

ชีวิตครั้งที่สองของอวินซีเยว่ เป็นนิยายวาย mpreg (เพศชายตั้งครรรภ์ได้) เรื่องแรกที่คุณเขียนได้ลองเขียน และเมื่อขึ้นชื่อว่าชีวิตครั้งที่สอง ก็หมายความว่าตัวเองจะต้องตายและเกิดใหม่ ผู้เขียนได้ตั้งใจกับตัวเองอยู่เสมอสามหัวข้อคือ เพศชายท้องได้ ตายแล้วเกิดใหม่ และสงคราม

ก่อนที่จะเขียนนิยายเรื่องนี้ ผู้เขียนมีภาวะซึมเศร้าค่อนข้างรุนแรง และมันมีผลกระทบต่อการเขียนเป็นอย่างมาก ถึงขนาดไม่กล้าเอางานเขียนทั้งสองเรื่อง (**ชีวิตครั้งที่สองของอวินซีเยว่** และ **เป็นพระชายาของฮ่องถึ้นนิทรานัน** ช่วงยากลำบาก) ถ่ายทอดลงบนโลกออนไลน์ แต่เพราะสถานการณ์โควิด 19 ที่ค่อนข้างรุนแรง และมีอยู่ช่วงหนึ่งที่คุณเขียนคิดว่าตนเองจะต้องติดโรคร้ายนี้อย่างแน่นอน เมื่อคิดว่าจะต้องเผชิญหน้าความตาย (หลอนไปเอง) ก็เลยตัดสินใจว่า เป็นไงเป็นกัน เดี่ยวคนไม่รู้ว่าเป็นเรื่องที่เราเป็นคนเขียน เลยเปิดนิยายเรื่องใหม่พร้อมกันสองเรื่อง แล้วมันก็กลายเป็นนิยายที่ได้รับ

ความนิยมอย่างสูงทั้งสองเรื่องด้วย ทั้งยังนำพาส่งดี ๆ หลายต่อหลายอย่างมาสู่ตัวผู้เขียน ผู้เขียนยังไม่ติดโรคภัยอีกต่างหาก พอมองย้อนกลับไปในวันนั้น ผู้เขียนก็รู้สึกขำตัวเองจริง ๆ

‘อวินซีเยว’ เป็นฮ่องเต้ไม่เอาไหนของแคว้นตงอวิน ที่มักถูกแคว้นข้างเคียงเอารัดเอาเปรียบเสมอ ซ้ำยังอยู่ในยุคสงครามที่หลายแคว้นต่างรบราฆ่าฟันกันเพื่อชิงความเป็นหนึ่ง ชาตินี้ที่แล้วเขากลายเป็นนายบำเรอของ ‘เว่ยหงเหียน’ ฮ่องเต้แคว้นเว่ยผู้ที่สามารถรวบรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งได้ ในชาตินี้เขาจะไม่มีวันยอมประสพกับชะตากรรมเช่นนั้นเป็นอันขาด อวินซีเยวจะใช้ชีวิตครั้งที่สองอย่างไร ติดตามได้ใน *ชีวิตครั้งที่สองของอวินซีเยว* ค่ะ

ผู้เขียนหวังว่าทุกคนจะได้รับความสนุกสนานจากนิยายเรื่องนี้ และต้องขอภัยในความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นด้วย สุดท้ายคือขอขอบคุณทุกคนจากใจจริงอีกครั้งที่สนับสนุนนิยายเรื่องนี้ ขอขอบคุณค่ะ

minikikaboo

คนพวกนั้นจะมาในวันพรุ่งนี้...

‘อวินซีเยว’ ได้ข่าวจากคนสนิทที่แปรพักตร์ไปอยู่กับผู้อื่น หลินฮองเฮาตระเตรียมคนเอาไว้แล้ว ใครอยากสนุกสนานกับร่างกายเขา จะได้ร่วมสนุกกันในวันพรุ่งนี้ และนั่นทำให้เขาตัดสินใจได้

‘อาลี’ ได้บอกเขา แคว้นตงอวั้นที่เป็นบ้านเกิดสูญสิ้นแล้ว ถูกผนวกรวมเข้ากับแคว้นเว่ยอย่างที่ไม่ใครหลายคนต้องการ ชาวตงอวั้นทุกคนถูกสังหาร เขาไม่เหลืออะไรให้อาวุธบนโลกนี้อีกต่อไป แม้แต่ลูก...ก็ไม่เหลือแล้ว

อวินซีเยวตัดสินใจได้ เขาเป็นฮ่องเต้แห่งแคว้นตงอวั้น แคว้นอยู่ราชาอยู่ แคว้นล่มสลาย ราชาก็ไม่อาจอยู่ได้ เมื่อคิดดังนั้นก็ปลดผ้าคาดเอวด้วยใจสงบ ผูกปมผ้าอย่างที่อาจารย์เคยสั่งสอน...

‘อาจารย์...’

เพียงคิดถึงพวกท่าน อวินซีเยวก็มีอัสัน บุญคุณของสอง

อาจารย์แห่งหุบเขาประหลาดที่เมตตาเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนศิษย์
เพียงคนเดียวนี้ไม่อาจจะทดแทนได้พอ ทั้งเขายังเคยกล่าววจา
ร้ายกาจเช่นนั้น ตอนนี้เขาสำนึกเสียใจแล้วอย่างแท้จริง

นักโทษหนุ่มถอดกำไลผูกปิดไม้ที่ข้อมือ พอเห็นอักษรที่เขา
อ่านไม่ออกเหล่านั้นก็อดลูบมันเบาๆ ไม่ได้ เขาหันไปหยิบตุ๊กตา
ฟางที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนลูกที่จากไป นำกำไลแสนมีค่าคล้อง
มันเอาไว้ หยิบผ้าเช็ดหน้าที่ซอมน้ำมันจากนั้นก็กดปลายนิ้วเขียน
อักษรโลหิตอย่างสิ้นหวัง แล้วยัดเข้าไปในตุ๊กตาฟาง ก่อนจะนำไป
ซ่อนให้ลับสายตาคน

เขาต้องการเขียนจดหมายถึงใครกัน อวินซีเยวไม่เข้าใจตนเอง
ภาพในหัวกลับปรากฏเงาร่างบุรุษผู้หนึ่ง ไม่รู้คนผู้นั้นจะรู้หรือไม่ว่า
เขามีลูก และรู้หรือไม่ว่าเขาจากโลกนี้ไปเพราะอะไร

คำถามพวกนั้นก็แค่เรื่องไร้สาระ

อวินซีเยวหันหน้าเข้าหาหนทางแห่งความตาย โนมผ้าคาด
เอวแน่นมาคล้องคอ

...ได้เวลาออกเดินทางแล้ว

ท้องฟ้าครามอย่างกราดเกรี้ยว สายฝนจากเบื้องบนยัง
โหมกระหน่ำ สายฟ้าฟาดดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วหุบเขาประหลาด
ทำเอาอวินซีเยวผวาตื่นขึ้นมากันทันที เม็ดเหงื่อผุดขึ้นที่ดวงหน้างดงาม
ของเด็กน้อย ดวงตาทอดมองเพดานไม้กลางเก้ากลางใหม่ สูดกลิ่น
ของหุบเขา เขานิ่งตะลึงอยู่เช่นนั้น

‘นรกหรือ...’

อวินซีเยวครุ่นคิด เขาจดจำได้ดีว่าตนได้ฆ่าตัวตายไปแล้ว
คล้องคอด้วยผ้าขาว ตัดสินใจจบชีวิตที่ห้องขังซึ่งมีแต่กองฟางและ

หนูสกปรก ฮ้องเต้แห่งแคว้นตองอวีนได้จากไปแล้ว

สติอันกระเจิดกระเจิงของอวีนซีเยว่ค่อย ๆ กลับคืนมาอีกครั้ง เขาหัดกายลุกขึ้นนั่ง เมื่อเห็นสภาพตนเองก็ขมวดคิ้วอย่างสงสัย ผ้าห่มที่มีกลิ่นใบสละระแห่นั่นเป็นเอกลักษณ์ ฝ่ามือที่เรียวยาว และ ห้องพักที่ประทับอยู่ในความทรงจำของเขา

บานประตูไม้เปิดออกในตอนนั้นมีร่างเล็ก ๆ ก้าวเข้ามา เป็น เด็กชายตัวเล็กหน้าตาน่าเอ็นดูคนหนึ่งกำลังประคองถ้วยยาเข้ามาหาเขา พออวีนซีเยว่เห็นร่างนั้นก็พลันแข็งค้าง ดวงตาที่เลื่อนลอย เมื่อครู่จู่ดประกายขึ้น

‘อาลี’

เมื่ออาลีเงยหน้าขึ้นมาเห็นเขา เด็กชายก็ตกใจ ดวงตาแดงก่ำ ทั้งถ้วยยาในมือพร้อมทั้งไฟเข้ามาหาทั้งน้ำตา

“องค์ชายฟื้นแล้ว! ท่านฟื้นแล้ว!”

อาลีส่องห่มร้องไห้ เอื้อมมือไปหมายจะจับตัวเจ้านายผู้มีสาย เลือดสูงศักดิ์ ทว่าพอมือนั้นยื่นเข้ามา กลับเป็นอวีนซีเยว่ที่ขยับตัว ถอยห่างจากอีกฝ่าย

พอเห็นสีหน้าเคียดแค้นเช่นนั้น ขำรับใช้ตัวน้อยก็ถึงกับหยุดชะงัก เนื้อตัวสั่นเทา

“องค์ชาย...”

ประตูเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้เป็นบุรุษสองคนก้าวเข้ามา หนึ่งในนั้นดวงหน้าขาวซีด พอเห็นว่าอวีนซีเยว่ฟื้นแล้วก็รีบไฟเข้ามาดึงเขาไปกอดแนบอ้อมพร้อมเอ่ย

“เยว่เออร์...!” มือขาวผ่องของชายหนุ่มที่หยาบกร้านเล็กน้อย จากการทำงานลูบดวงหน้าเล็ก ๆ ของอวีนซีเยว่และกล่าวเสียงสั่น “เยว่เออร์ เจ้าหายแล้วใช่หรือไม่ อาจารย์ขอโทษนะ อาจารย์ขอโทษ

เจ้าด้วยนะ...”

ถ้อยคำพรวดขอโทษดังอยู่ข้างหู อวินซีเยวได้กลิ่นหอมอันคุ้นเคยจากร่างอีกฝ่าย เขาตัวแข็งค้าง จดจำได้ทันทีว่าเวลานี้คือเวลาใด อวินซีเยวรู้สึกคล้ายดวงตาร้อนผ่าว พอได้สติก็ยื่นมือไปกอดร่างของคนที่กำลังกอดเขา พร้อมเอ่ยเสียงแผ่วเบา

“อาจารย์อย่าขอโทษเลย มิใช่เรื่องที่ผิด ศิษย์รู้ความเกินไปจนลำบากอาจารย์แล้ว”

คนเป็นอาจารย์ได้ยืนเช่นนั้นจึงกลืนคำที่จะเอ่ยกลับไป ไม่นานน้ำตาก็ไหลเป็นสาย กอดเขาแน่นขึ้น อวินซีเยวมองอาจารย์อีกคน ชายหนุ่มคนนั้นมิได้เอ่ยอะไร เพียงเบือนหน้าหนีเล็กน้อย เหมือนไม่อาจจะสู้หน้าลูกศิษย์ได้ ทว่าในใจของคนเป็นศิษย์นั้นทุกอย่างกระจ่างแจ่มดังสายน้ำ

เมื่อคิดถึงการทำครั้งเก่าของตน อวินซีเยวก็สะอื้นให้ออกมาอย่างหาได้ยาก เอ่ยด้วยเสียงสั่นเครือ

“อาจารย์ ข้าขอโทษ...ข้าขอโทษ...”

แต่ไหนแต่ไรมา อวินซีเยวคนนี้มีน้ำตาตกจohntคำ ไม่ว่าจะเป็นพบเจอเรื่องยากลำบากเพียงใดก็ไม่ร้องให้ออกมาง่าย ๆ แม้ว่าข้ารับใช้คนสนิทที่เปรียบเหมือนบิดาคนที่สองจะปวยตายจากไปเมื่อปีที่แล้ว เขาก็ไม่ร้องไห้ขณะจัดงานศพ ดังนั้นพอเห็นอีกฝ่ายร้องไห้เช่นนั้น ทั้ง ‘เสวียหรง’ และ ‘ลู่อวิน’ ก็พลันตกใจราวฟ้าจะถล่ม

อวินซีเยวไม่ร้องให้ออกมาโดยง่าย แต่เมื่อเขาร้องไห้ น้ำตาลกลับพร่างพราวออกมาอย่างไม่ขาดสาย เหมือนเม็ดไข่มุกที่หลุดออกจากสร้อย ทั้งยังกอดเสวียหรงเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย แม้มิได้ปล่อยโฮออกมาเสียงดัง ทว่าการหลั่งน้ำตาอย่างเจ็บปวดเช่นนี้กลับชวนให้รู้สึกเอื้ออาทรมากยิ่งขึ้น

ลู่ฉินเอ๋ยตัดบท “เออะละๆ เจ้าพื่นแล้วก็นับเป็นเรื่องดี หายไขแล้วจะได้กลับมาเรียนเหมือนเดิม...” เขามองเสวียหรงอย่างอ่อนโยน “เจ้าก็เช่นกัน ร่างกายยังไม่แข็งแรง ตากฝนมาหาเขาเช่นนี้จะทำให้ไขกลับได้ ถ้าอย่างไรรักดีมน้ำขิงสักถ้วย”

เสวียหรงพยักหน้าพลางเช็ดน้ำตา พร้อมดันศิษย์ออกจากอก “อาจารย์ไม่กวนแล้ว เจ้าพักผ่อนเถิด”

อวีนซีเยว่คว้าแขนเสื้อเขาเอาไว้ เอ๋ยขึ้นด้วยเสียงลั่นเครือ “ไม่เอา อาจารย์ต้องอยู่ที่นี่” เป็นครั้งแรกที่เขาเอ๋ยอย่างดื้อดึง

เสวียหรงหันไปมองลู่ฉิน อีกฝ่ายพยักหน้าเป็นเชิงว่าตามแต่ใจเขาเถิด ราตรีนี้จึงเป็นลู่ฉินที่เดินทางร่วมไปด้อมยาต้อมน้ำขิงร่วมกับอาลี หลังกลับมาส่งสองศิษย์อาจารย์เข้านอน พวกเขาจึงกางร่มก้าวออกไปจากเรือนเล็ก

อวีนซีเยว่ด้อมยาจนหมด เช่นเดียวกับเสวียหรงที่ด้อมน้ำขิงจนหมดถ้วย ขณะที่พวกเขาเก็บถ้วย จู่ๆ อวีนซีเยว่ก็ถามอาจารย์ของตน

“อาจารย์ ข้าอายุเท่าใดแล้วขอรับ”

เสวียหรงขมวดคิ้วสงสัยว่าเหตุใดศิษย์จึงถามเช่นนั้น แต่ก็ยอมตอบแต่โดยดี “เจ็ดหนาว...อย่างแปดหนาวแล้ว”

อวีนซีเยว่ไม่ประหลาดใจ เพราะเขาเองก็จำได้ว่าตนแทบจะตัดสินใจตัดสายสัมพันธ์กับเสวียหรงตอนอายุประมาณเจ็ดหนาว เพียงอยากให้แน่ใจเท่านั้นจึงเอ๋ยถาม

เสวียหรงเห็นว่าดีก็มากแล้ว จึงบอกให้เขาพักผ่อน ก่อนโบกมือดับเทียน จากนั้นก็ห่มผ้าห่มให้เขา เอนกายลงบนเตียงเดียวกันแล้วหลับตา

อวีนซีเยว่มองดวงหน้างามละมุนของอาจารย์ตน พลางคิดถึง

เรื่องเก่าก่อน

แคว้นตงอวี่นนั้นไม่ใหญ่ไม่เล็ก รอบแคว้นเต็มไปด้วยปรางการธรรมชาติ อากาศหนาวเย็นและอยู่ท่ามกลางป่าเขา ในตอนเช้าจะมีทะเลหมอกเกิดปกคลุมไปทั่วพื้นที่ เป็นแคว้นที่แทบจะไม่ติดต่อกับแคว้นอื่น อยู่ได้ด้วยตนเองและเต็มไปด้วยความสงบสุข เอกลักษณ์ของเชื้อพระวงศ์ชาวตงอวี่นที่มีสายเลือดเข้มข้นของผู้ปกครองแคว้นนั้นมีเส้นผมสีเงิน ดวงตาสีฟ้าเข้ม อีกทั้งชาวตงอวี่นยังได้ชื่อว่างดงามราวกับเทพเซียน ล่อลวงได้ทั้งชายหญิง ที่แคว้นตงอวี่นนั้นมีคำทำนายอยู่ว่า ‘หากชาวตงอวี่นย่างเท้าออกจากสถานที่แห่งนั้น หรือเปิดรับคนภายนอกเข้ามา แคว้นของพวกเขาจะล่มสลาย’ ชาวตงอวี่นทุกคนเชื่อบคำทำนายนี้มาก เช่นนี้แคว้นหนึ่งแคว้นจึงสามารถซ่อนเร้นตัวตนจากสายตาคนนอกได้

ทว่าเมื่อไม่นานมานี้ แคว้นตงอวี่นกลับถูกค้นพบด้วยเชื้อพระวงศ์จากแคว้นข้างเคียง เป็นองค์รัชทายาทแห่งแคว้นฉินที่มีพรหมแดนติดกับแคว้นตงอวี่น ครานั้นเขามาล่าสัตว์อย่างเพลิดเพลิน กระทั่งพลัดหลงเข้ามาในแคว้นตงอวี่น ค้นพบที่แห่งนี้เข้าโดยบังเอิญ

แคว้นตงอวี่นนั่นซ่อนตัวอยู่ โดยอาศัยอาหารจากป่าที่อุดมสมบูรณ์ สำหรับพวกเขา เหมือนทั้งหลายในแผ่นดินไม่ได้มีค่าเท่ากับอาหาร องค์รัชทายาทแคว้นฉินกลับตาลุกวรากับสิ่งที่ได้พบเจอ โดยเฉพาะเชื้อพระวงศ์แห่งแคว้นตงอวี่นที่รูปร่างมีเอกลักษณ์ผู้นั้นทำให้เขาติดอกติดใจอย่างที่สุด

พอกลับสู่แคว้นฉินก็ไปทูลเสด็จพ่อของเขา ฮองเต้แคว้นฉินเมื่อทราบข่าวชาวตงอวี่นมีจำนวนคนไม่มาก หากเทียบกับราษฎรในแคว้นเขาก็ดีใจเป็นนักหนา ส่งทหารมาสืบหมิ่นนาย ทำสงครามเพียงไม่นาน แคว้นตงอวี่นก็กลายเป็นเมืองขึ้นของแคว้นฉิน ทาง

แคว้นจึงจำต้องส่งเพชรพลอยและของมีค่าให้ผู้อื่นอย่างบริวารผู้
ซื่อสัตย์

สิ่งใดก็ไม่อาจห้ามเกียรติแคว้นตงอวีนได้เท่ากับการที่องค์
รัชทายาทเพียงหนึ่งเดียวของแคว้นจะต้องเสด็จไปเป็นบรรณาการ
ที่แคว้นฉิน เดิมนั้นสายเลือดสูงศักดิ์ของชนชาติตงอวีนงดงามดุจ
เทพเซียนมิใช่หรือ เมื่อผู้อื่นทอดสายตามองแล้วก็รู้สึกทนไม่ไหว ไม่
นานศักดิ์ศรีของบุรุษก็ถูกทำลายลงอย่างถึงที่สุด

แล้วพวกเขาก็ค้นพบความวิเศษอย่างหนึ่งของชาวตงอวีน นั่น
คือบุรุษตงอวีนสามารถตั้งครรรภ์ได้!

ช่างเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อ แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว พอองค์รัช-
ทายาทตงอวีนให้กำเนิดเด็กชายคนหนึ่งออกมา เรื่องแปลกพิสดาร
นี้ก็ถูกเล่าลือไปทั่วทุกแคว้น

อวีนซีเยว่เกิดขึ้นเพราะเหตุนั้น เขาเป็นโอรสขององค์
รัชทายาทแคว้นตงอวีนที่เป็นบรรณาการแก่แคว้นฉิน เขารู้ว่าเสด็จ
พ่อไม่ขึ้นขอบตบ เพราะเขาคือตัวแทนแห่งความอัปยศ แต่เล็กจน
โต อวีนซีเยว่จะเห็นบุรุษหลายคนมายังเรือนของบิดา ประเดี๋ยวก็
เป็นฮ่องเต้แคว้นฉิน ประเดี๋ยวก็เป็นองค์ชายแคว้นฉิน แล้วผู้ให้
กำเนิดเขาก็จะกรีดร้องปานคลุ้มคลั่ง เสียงร้องโหยหวนนั้นดังสะท้อน
ในยามค่ำคืน

ผู้ให้กำเนิดเขามักร้องไห้ พอมองเห็นเขาก็จะตวาดไล่ หนัก
เข้าก็หาอะไรมาทำร้ายเขาจนเลือดตกยางออก และก็เป็นเสี้ยวฉงที่
มักอุ้มเขาวิ่งหนี

เสี้ยวฉงเป็นข้ารับใช้ชายชาวตงอวีน ติดตามองค์รัชทายาท
มาจากแคว้นตงอวีน เขาเองก็มีชะตากรรมเหมือนผู้ให้กำเนิดอวีน-
ซีเยว่ ที่ต้องกลายเป็นของเล่นของเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงแคว้นฉิน ทว่า

เขาก็ดูแล้ววันซีเยว่เป็นอย่างดี ปรนนิบัติอย่างองค์ชายองค์หนึ่ง จน
อวันซีเยว่อายุครบห้าหนว ส่องเต้แคว้นตงอวัน...หรือเสด็จปู่ของ
เขาก็สิ้นพระชนม์ แคว้นตงอวันจึงส่งสาส์นมาขอองค์รัชทายาทของ
พวกเขาคืน แลกกับอัญมณีและทองคำ

องค์รัชทายาทแคว้นตงอวันเสด็จกลับบ้านเกิดตนเอง อวัน-
ซีเยว่ที่มีลักษณะของเชื้อพระวงศ์ตงอวันติดตามไปด้วย แต่คนผู้นั้น
คงไม่อยากให้ใครที่แคว้นเห็นเขา เพราะเขาคือความอัปยศ พอเดิน
ทางพื้นเขตแคว้นฉิน องค์รัชทายาทก็ชักดาบออกมา หมายถึงสังหาร
เลือดเนื้อเชื้อไขของตน

ยังคงเป็นเสี่ยวฉงอีกเช่นเดิมที่คุกเข่าอ่อนวอนสารพัดเพื่อขอ
ชีวิตอวันซีเยว่ไว้ เขากล่าวถึงสิบสามหุบเขาอันเป็นสถานที่ศึกษาของ
เหล่านักปราชญ์และนักรบ ไน่ม่นาวให้องค์รัชทายาทใจอ่อน ส่ง
เลือดเนื้อเชื้อไขของตนไปยังหุบเขาแห่งนั้น เสี่ยวฉงบอกว่าอวันซีเยว่
มีแววจลาตเฉลิ่ว จะต้องเตะตาเจ้าหุบเขาสักคน ถูกรับเป็นศิษย์
และเติบโตขึ้นมาอย่างแข็งแกร่ง ในภายภาคหน้าก็จะช่วยให้แคว้น
ตงอวันหลุดพ้นจากแคว้นฉินได้

มาตรว่าวาจาของเสี่ยวฉงนั้นไร้น้ำหนัก ทว่าใจคนล้วน
ประกอบด้วยเลือดเนื้อ มิใช่เหล็กกล้า องค์รัชทายาทอับอายที่มีบุตร
ชายคนนี้ แต่อวันซีเยว่ก็ยังเป็นบุตรชายเขา...นี่คือความจริงที่มีอาจ
ปฏิเสธ สุดท้ายก็พยักหน้า เสี่ยวฉงจึงอุ้มอวันซีเยว่เดินทางไปหลาย
พันลี้มายังสิบสามหุบเขา วอนขอให้เจ้าหุบเขาสักคนรับองค์ชายตน
เอาไว้

ทว่าการจะให้เจ้าหุบเขาสักคนยอมรับใครเป็นศิษย์นั้นไม่ง่าย
จะต้องปิ่นจากดินเขาขึ้นมายังยอดเขา กราบคารวะขอเป็นศิษย์ แล้ว
ยังต้องได้รับการคัดเลือกให้เป็นศิษย์อีก อวันซีเยว่ยังจดจำได้ เขา

อายุเพียงห้าขวบก็ถูกเสี่ยวฉงใส่ไว้ในตะกร้า ขำรับใช้คนนั้นปีนขึ้นไปบนหุบเขามังกร เจ้าหุบเขาเห็นว่าเขาเป็นชาวตงอวี่นที่มีลักษณะพิเศษ หญิงก็ไม่ใช่ ชายก็ไม่เชิง ต่างพากันจับไล่พวกเขาราวกับหมากับหมา

เสี่ยวฉงลงจากเขาด้วยความเศร้า นึกอยากจะปีนขึ้นไปใหม่ แต่กลัวลื่นที่ว่าชาวตงอวี่นมาขอเป็นหนึ่งในศิษย์ของสิบสามหุบเขานั้นแพร่กระจายไปแล้ว บรรดาคนรุ่นใหม่ของสิบสามหุบเขาล้วนไม่อาจจะรับได้ ไม่ว่าเสี่ยวฉงจะอยากปีนขึ้นไปหาลูกไหนก็ล้วนถูกไล่ตี เพื่อไม่ให้พวกเขามีโอกาสเข้ามาอยู่ในหุบเขาเดียวกับตน

ชาวตงอวี่นสองคนชายหนึ่งเด็กหนึ่ง และเด็กขอลานอีกหนึ่งที่เสี่ยวฉงช่วยเอาไว้ ต่างมองหน้ากันอย่างสิ้นหวัง ในตอนนั้นเสี่ยวหรงกำลังออกมาจับจ่ายซื้ออาหาร พอเห็นอวี่นซีเยว่ที่มีสีผิวและสีตาผิดปกติ เลยสนใจเข้ามาถามไถ่ สุดท้ายหุบเขาประหลาดก็รับเขาเอาไว้

หุบเขาประหลาดคือหนึ่งในสิบสามหุบเขา สถานที่แห่งนี้ไม่มีศิษย์คนอื่นนอกจากอวี่นซีเยว่ ความจริงบางประการจึงถูกปิดตาย พวกเขาไม่คบค้าสมาคมกับผู้ใด ลู่ฉวนเป็นเจ้าหุบเขาแห่งนี้ และมีเสี่ยวหรงเป็นผู้ช่วย สอนเฉพาะเรื่องการประดิษฐ์ ช่างไม้ ตีดาบ สร้างอาวุธ และของใช้จำเป็นทั้งหลาย ดังนั้นแม้จะเปิดหุบเขา แต่ก็ไม่มีการอยากจะเป็นศิษย์คนจากหุบเขานี้

อวี่นซีเยว่ที่ถูกรับเลี้ยงย่อมไม่สนใจว่าวิชาที่เขาจะเรียนนั้นสร้างชื่อเสียงหรือว่าต่ำต้อยเพียงใด ในสายตาเขา ลู่ฉวนเป็นอาจารย์สอนอ่านเขียน เสี่ยวหรงคือผู้มีบุญคุณช่วยชีวิต เขาทราบว่างค์รัชทายาทแห่งแคว้นตงอวี่น ที่บัดนี้อาจจะกลายเป็นฮ่องเต้พระองค์นั้นไม่อยากจะเห็นหน้าเขา เขาไม่มีที่ให้กลับไป เมื่อถูก

อาจารย์ทั้งสองช่วยเอาไว้ เขาก็จะใช้ทั้งชีวิตทดแทนคุณคนทั้งสอง เขารักและเทิดทูนทั้งสองยิ่ง จนกระทั่งวันหนึ่งเขาตื่นขึ้นมา กลางดึก ด้วยความเข้าใจผิดคิดว่านี้คือเช้าตรู่ที่ต้องเตรียมหุงหาอาหารให้พวกอาจารย์ จึงเดินไปยังเรือนของอาจารย์ทั้งสอง ก่อน จะเห็นสองบุรุษกำลังเปลือยกายบรรเลงเพลงรักกันอย่างสุขสม

อวินซีเยวส์ติแตก เสวียหรงที่กำลังจุมพิตกับลู่ฉวินหันมาเห็น เขา อาจารย์ทั้งสองตกใจ เสวียหรงกำลังจะเอ่ยบางอย่าง อวินซีเยวส์ กลับหันหลังวิ่งหนีหายเข้าไปในหุบเขาซึ่งในตอนนั้นเป็นฤดูฝน

เสวียหรงออกตามหาเขา ก่อนจะพบเขาหลบไปซ่อนอยู่ในป่า อาจารย์ได้เดินตามฝ่าฝนนำตัวเขากลับมา แม้ตัวเองจะป่วยก็ยังไม่ลดอาการเขาทั้งคืน พออวินซีเยวส์ฟื้นขึ้นมาเห็นเสวียหรง เขาก็พานคิด ไปถึงเรื่องเก่า ๆ ที่เชื่อพระวงศ์แคว้นฉินมาหาความสุขจากเรือนร่าง ผู้ให้กำเนิดเขา

“อย่าเข้ามา ขำขะแยง” อวินซีเยวส์เอ่ยเช่นนั้นขณะที่เสวีย-หรงกอดเขาเอาไว้แล้วพรวดเดียวขอโทษ ทุกคนล้วนตกตะลึง

ลู่ฉวินทำท่าจะลงโทษเขา เสวียหรงคล้ายจะเข้าใจดี จึงผละจากเขาไป และไม่แตะต้องเขาอีกเลย

ความสัมพันธ์อันศิษย์อาจารย์จบลงง่าย ๆ เพราะเหตุนั้น...

และก็ต้องอาศัยเวลาอีกนานหลายปี จวบจนเป็นฮ่องเต้แห่ง แคว้นตงอวิน อวินซีเยวส์จึงพบว่าสิ่งที่ผู้อื่นทำกับบิดาเขาคือความ ไร้ยางอาย แต่สิ่งที่อาจารย์ทั้งสองกระทำร่วมกันนั้นคือความรัก

กว่าเขาจะคิดได้ ทุกอย่างก็สายเกินไปแล้ว

เสวียหรงตายแล้ว ลู่ฉวินปิดหุบเขาประหลาด และตัวเขาก็ไม่ สามารถกลับไปหาอาจารย์ทั้งสองได้อีก

อวินซีเยวส์นอนคิดถึงเรื่องอดีต บัดนี้เขาได้โอกาสย้อนเวลา

กลับมาอีกครั้ง และไม่ได้เอ่ยคำพูดร้ายกาจนั้น เสวี่ยหรงเองก็นอนอยู่ข้างกายเขา ความสัมพันธ์ของพวกเขาแน่นแฟ้น อดีตฮ่องเต้แห่งแคว้นตงอวี่นทอดสายตามองอาจารย์ของตน เขาพลิกกายไปกอดเสวี่ยหรงเอาไว้ แววตาส่องประกายเรื่อรอง

เขากลับมาแล้ว

ยามเช้าหลังวันฝนตกนั้นอากาศสดใส อวี่นซีเยว่ตื่นก่อนเสวี่ยหรงเพื่อลุกขึ้นมาเตรียมอาหาร คอยปรนนิบัติอาจารย์ทั้งสองของตนด้วยความใส่ใจ ในหุบเขาประหลาดแห่งนี้ เสวี่ยหรงได้ทำการเพาะปลูกพืชพันธุ์มากมาย อีกทั้งสภาพแวดล้อมยังอุดมสมบูรณ์ยิ่ง อวี่นซีเยว่เก็บเกี่ยวผลผลิตมาทำอาหารอย่างเรียบง่าย ในตอนนั้นอาลีได้ตื่นขึ้นแล้ว

“องค์ชาย ให้ข้าช่วยนะขอรับ”

เพียงเห็นดวงหน้าเล็กใสของอาลี อวี่นซีเยว่ก็พลันรู้สึกว่าการมณดี ๆ ในเช้าวันนี้ของเขาหายวับไปกับตา

อาลีเป็นเด็กขอลานที่เสวี่ยจงเก็บมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม เพื่อหวังให้วันหน้าอาลีจะได้เป็นข้ารับใช้ส่วนตัวของอวี่นซีเยว่ เสวี่ยจงคิดว่าการที่เลี้ยงข้ารับใช้ให้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเจ้านาย จะทำให้อาลีมีความซื่อสัตย์และภักดี

ซื่อสัตย์และภักดี...

อวี่นซีเยว่เหี้ยมดัย้มเยาะในใจ ในชีวิตก่อนเขาไม่เคยหวาดระแวงอาลี อีกฝ่ายเป็นเด็กกำพร้า ลู่ฉวินไม่เคยอมสอนวิชาให้เด็กคนนี้เหมือนอย่างที่สอนให้เขา จึงเป็นเขาที่จับมืออาลีเขียนพู่กันด้วยตัวเอง ทำให้ลายมือของพวกเขาเหมือนกันยิ่งนัก เขาไวใจอาลีมาก ให้เจ้าตัวคอยเป็นคนต้มยา ปรนนิบัติอยู่ข้างกาย ดูแลอาลี

ดูน้องชายคนหนึ่ง

สุดท้ายแล้วคนที่หักหลังเขา คนที่วางยาเขา คนที่แปรพักตร์ ไปอยู่กับหลินฮองเฮามีโชอาลีหรือกหรือ เขายังจำวันที่รับนมจาก อาลีมาได้ เขาทรุดกายลง ปวดท้องจนแทบตาย บอกให้อาลีไปตามหมอหลวง อีกฝ่ายกลับตอบแทนด้วยรอยยิ้ม และเมื่อเขาถูกส่งเข้าคุกหลวง อาลีก็ยังมาบอกเล่าถึงสิ่งที่ตนเคยทำให้คนโง่เขลาอย่างเขาฟัง

ชาวตองอวีนเป็นตัวประหลาดที่ต่ำต้อย แม้เป็นเชื้อพระวงศ์ก็ยังถูกมองด้วยความเหยียดหยาม อาลีจึงเฝ้ายามที่ต้องคอยปรนนิบัติเขาที่สุด ที่ติดตามเขาก็เพียงแค่หวังลาภยศที่เขาไม่อาจจะให้ได้

ดังนั้นอาลีจึงทรยศ!

ในใจของอวีนซีเขื่อนั้นอยากจะสับคนผู้นี้เป็นพันเป็นหมื่นชิ้น ทว่าเขากลับแยมั้มออกมาเช่นเคยแล้วบอก “มิเป็นไร ข้าทำเองได้ เจ้าไปนอนต่อเถิด”

อาลีได้ยืนเช่นนั้นก็อ้อนวอนขอให้ตนได้ช่วยสักสองสามอย่าง อวีนซีเยว่กลับยื่นกรานปฏิเสศ ซึ่งในใจของอาลีก็ไม่ได้อยากทำงานพวกนี้สักเท่าไร จึงได้หันหลังเดินกลับห้องพักของตน อวีนซีเยว่มองตามแผ่นหลังเล็ก ๆ นั้นอย่างครุ่นคิด อาลีอายุมากกว่าเขาอยู่สองปี ไม่รู้ว่ามีความคิดอยากจะทรยศมานานเท่าไรแล้ว และเขาควรจะจัดการกับอีกฝ่ายอย่างไรดี

ลู่ฉวนตื่นขึ้นมาในขณะที่อวีนซีเยว่กำลังทำอาหาร เขาออกจากเรือนของตนตรงมาหาเสวียหรงที่เรือนนอนของอวีนซีเยว่ เห็นดังนั้นคนเป็นศิษย์ก็ยกสำรับอาหารสองที่ไปให้อาจารย์ทั้งสองของเขา ลู่ฉวนตรวจดูอาการของเสวียหรงแล้วกล่าว

“เจ้ามีไฉ่เย็นแทรกกาย ต้องดื่มยาไปอีกสักพักนะ”

เสวียหรงพักหน้ารับ พอเห็นอวินซีเยว่เดินเข้ามาก็รีบพลัก
อกลู่ฉวินออกห่าง ผู้เป็นลูกศิษย์กลับเอ่ยบอก “อาจารย์เสวีย ไม่
เป็นไรหรอกครับ”

พอเห็นเด็กน้อยสงบนิ่งสุขุม ผู้ใหญ่ทั้งสองพลันทำอะไรไม่ถูก
อวินซีเยว่ถามลู่ฉวินว่าเสวียหรงต้องดื่มยาอะไร ลู่ฉวินจึงบอกรายชื่อ
สมุนไพรที่ต้องนำไปต้ม ซึ่งก็เป็นสมุนไพรที่หาได้ในหุบเขาแห่งนี้
อวินซีเยว่เลยถือตะกร้าเดินไปเก็บสมุนไพรเหล่านั้น

ขณะกำลังเก็บสมุนไพร เขาพลันมองเห็นว่าข้างกันนั้นมี
สมุนไพรที่อันตรายอยู่ด้วย สมุนไพรที่เขาต้องใช้ กับสมุนไพรที่มีพิษ
อ่อน ๆ นั้นแทบแยกด้วยสายตาไม่ออก หากไม่ตั้งใจพิศดู

อวินซีเยว่ครุ่นคิดถึงอดีต หลังจากเขากล่าววาทะร้ายกาจกับ
เสวียหรง อาจารย์เสวียก็เจ็บป่วยมาตลอด เป็นอาลีสี่ที่ขึ้นเขาไปเก็บ
สมุนไพรมาปรุงยาให้ แต่เสวียหรงก็ไม่หายเสียที ลู่ฉวินตรวจสอบดู
จึงพบว่าสมุนไพรที่อีกฝ่ายนำมาต้มยามีพิษอยู่สามส่วน อาการของ
เสวียหรงทรุดหนักจนแทบรักษาชีวิตไว้ไม่ได้แล้ว ลู่ฉวินตบตีอาลีสี่
หมายเอาชีวิต เป็นอวินซีเยว่ที่ห้ามอาจารย์ลู่เอาไว้ ให้เหตุผลว่า
อาลีสี่ยังเด็ก คงจะแยกแยะสมุนไพรไม่ออก เป็นความผิดของพวกเขา
เองที่ไม่ตรวจสอบยาของเสวียหรงให้ดีเสียก่อน อาลีสี่จึงรักษาชีวิต
ไว้ได้ จากนั้นไม่นานเสวียหรงก็ตายจากไป

ลู่ฉวินพลันกลายเป็นคนไร้วิญญาณ ในวันหนึ่งหากว่างจาก
การสอนวิชาให้เขาก็เอาแต่ดื่มสุรา ไม่คิดทำอะไรนอกจากนี้

เมื่อคิดถึงเรื่องราวครั้งเก่า อวินซีเยว่จึงยังเก็บสมุนไพรอย่าง
ตั้งใจ เขาต้มยาให้เสวียหรง ขณะที่ลู่ฉวินเตรียมการสอนอยู่ที่เรือน
หลัก

เสวียหรงดื่มยาจนหมดแล้วยื่นถ้วยยาให้อวินซีเยว่ อาจารย์

เสวียของเขาเอนกายลงนอน อวินซีเยว่ห่มผ้าให้อีกฝ่ายอย่างใส่ใจ
เสวียทรงมองเขาพร้อมเอ่ย

“ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะรับความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเขาได้ เจ้า
ทำให้ข้าแปลกใจ”

“ข้าเป็นชาวตงอวิน...ที่บุรุษสามารถตั้งครมก็ได้ ท่านลืมนแล้ว
หรือขอรับ” อวินซีเยว่ยิ้มออกมาบาง ๆ

เสวียทรงเอื้อมมือมาลูบเส้นผมสีเงินของลูกศิษย์ ช่วงขณะนั้น
เขานึกจะเอ่ยบางอย่าง แต่แล้วก็ไม่พูดออกมา ยกเว้นเพียงคำว่า
‘ขอบคุณ’

อวินซีเยว่หลุบตาลงต่ำ ปล่อยให้เสวียทรงนอนพักผ่อนต่อ
จากนั้นก็ไปเรียนวิชากับลู่อวิน

**หุบเขาประหลาดแท้ที่จริงนั้นถูกเรียกว่า ‘หุบเขาของนัก
ประดิษฐ์’** เมื่อก่อนเคยมีนักตีดาบที่ยิ่งใหญ่ สร้างอาวุธให้เหล่านักรบ
สูตรการตีดาบและกระบี่ของเขา นับเป็นที่หนึ่งของแผ่นดิน ทว่านัก
ตีดาบผู้นั้นมีปณิธานอันสูงส่ง เขาไม่ต้องการสร้างอาวุธเพื่อสังหาร
คน แต่ต้องการสร้างอาวุธเพื่อปกป้องและช่วยเหลือผู้อื่น คนที่รับ
อาวุธไปจากเขากลับทำในสิ่งตรงกันข้าม นำอาวุธไปชนฆ่าผู้บริสุทธิ์
มากมายเพื่อผลประโยชน์ของผู้สังหาร เจ้าหุบเขาประหลาดคนแรก
จึงทำการปิดเขา ไม่ยอมสร้างอาวุธให้ใครโดยง่ายอีกแล้ว

มาตรมั่นว่าอาจารย์เป็นผู้ทรงคุณธรรม ลูกศิษย์กลับวาดหวัง
ในลาภยศสรรเสริญ เขาเอาสูตรการตีดาบและกระบี่ไปสร้างอาวุธ
ให้เหล่านักรบทุกคน ผลการทรยศต่อปณิธานของอาจารย์ทำให้เขา
กลายเป็นคนมีชื่อเสียง มีเงินทองมากมายหลังไหลเข้ามา และ
หุบเขาประหลาดแห่งนี้ก็เสื่อมถอยลงเรื่อย ๆ เพราะเมื่อมีผู้ยอมสอน

วิชาแล้ว จะไปสนใจคนเย่อหยิ่งที่เอาแต่กอดปณิธานนั้นทำไม วิชาที่อยู่ในหุบเขาประหลาดแห่งนี้ถูกนำไปเผยแพร่ทั่วแผ่นดิน จึงไม่มีใครมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องมาขอเป็นศิษย์ของเจ้าหุบเขาประหลาดแห่งนี้อีกแล้ว

เจ้าหุบเขาเข้าใจกับความเสื่อมโทรมและการทรยศของหนึ่งในลูกศิษย์ สุดท้ายเขาจึงปิดหุบเขาแห่งนี้ ใครที่จะมาเยือนยังหุบเขาประหลาด หากไม่สามารถไขปริศนาที่เจ้าแห่งหุบเขาดังเอาไว้ ก็จะไม่สามารถเปิดประตูสู่หุบเขาแห่งนี้ได้

เมื่อก่อนอวินซีเยวก็ไม่ได้ตั้งใจเรียนกับลู่ฉินสักเท่าไร เพราะเขาตระหนักดีว่าที่ตนมายังหุบเขาประหลาดแห่งนี้ เพียงเพราะผู้ให้กำเนิดไม่ต้องการเขา และเสวี่ยหรงบังเอิญเก็บเขามาเลี้ยง อวินซีเยวเลยคิดมาเสมอว่าเขาจะใช้ชีวิตจนตายในหุบเขาแห่งนี้ ไม่จำเป็นต้องคร่ำครวญเรียนวิชาพวกนี้มากก็ได้ และถึงจะเรียนไป ก็เอาไปใช้ในโลกภายนอกไม่ได้อยู่ดี แค่ดากับกระบี่หรือเลื่อยเกราะ ไม่ว่าใครก็สามารถสร้างขึ้นได้

ใครจะไปรู้ว่าพอเขาอายุสิบหกหนาว คนของแคว้นตงอวินจะมาเชิญกลับไปเป็นฮ่องเต้ วิชาที่ไม่เคยตั้งใจเรียนกลับต้องนำมาใช้เพื่อสร้างของบรรณาการแลกกับความสงบสุขของแคว้นตน พอคิดถึงเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น อวินซีเยวก็ทอดถอนใจกับอนาคตเบื้องหน้า

การเรียนวิชากับลู่ฉินมีเวลาเพียงครึ่งวันเท่านั้น พอถึงตอนกลางวัน อาสีก็ทำอาหารมาให้พวกเขากิน อวินซีเยวเลิกเรียนแล้วจึงเดินไปหาเสวี่ยหรงที่กลับมายังเรือนนอนตนเอง เขายังคงรับหน้าที่ต้มยาให้ผู้เป็นอาจารย์เช่นเดิม

เสวี่ยหรงต้มยาเสร็จ อวินซีเยวก็ยื่นถ้วยยาให้อาสีไปล้าง พอ

เด็กรับใช้เดินจากไป อวินซีเยวก็เอ่ยถามอาจารย์เสวียขึ้น

“อาจารย์เสวีย ท่าน...เล่าเรื่องโลกของท่านให้ข้าฟังได้หรือไม่”

เสวียทรงทำหน้างุนงง อวินซีเยวจึงกล่าวอย่างจริงจัง

“ข้าอยากฟังเรื่องของโลกที่ท่านจากมาขอรับ”

เสวียทรงเคยบอกกับใครต่อใครว่าเขาไม่ใช่คนในโลกนี้ แต่มาจากอีกโลกหนึ่งที่วิวัฒนาการล้ำหน้า มีสิ่งอำนวยความสะดวกอันทันสมัย แน่แน่นอนว่าเมื่อเขาเอ่ยออกมา ทุกคนก็ย่อมมองว่าเขาบ้า จะมีเครื่องมืออะไรที่ทำให้มนุษย์บินบนท้องฟ้า ไปได้ถึงดวงดาวบ้าง ทุกคนจึงลงมติว่าคนผู้นี้เสียสติ

แต่ลู่ฉวินก็เก็บเขามาเลี้ยง อาจเพราะลู่ฉวินเองก็เป็นนักประดิษฐ์ และสนใจในสิ่งประดิษฐ์ที่เสวียทรงเอ่ย แม้ว่ามันจะฟังดูน่าเหลือเชื่อก็ตาม

ตัวอวินซีเยวนั้นทุกครั้งที่เสวียทรงเริ่มพูดเรื่องของโลกตัวเอง เขาก็จะทำเป็นหูดับไปเสีย เพราะยามนั้นเขาเองก็มีความคิดเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ว่าเสวียทรงเป็นคนเสียสติผู้หนึ่ง ทว่าสิ่งที่อีกฝ่ายพูดพล่ามยังมีบางเรื่องที่น่าสนใจ นั่นคือ ‘กลดดอกไม้บาน’

เสวียทรงเคยเล่าว่า ในฤดูหนาวครั้งหนึ่ง ฮองเต้สตรีคนหนึ่ง ต้องการให้ดอกไม้ตูมในสวนบานให้หมด นางกำนัลจึงไปต้มน้ำแล้วนำมาวางไว้ใต้ดอกไม้ เมื่อดอกไม้ซึมซับความร้อนจึงผลิบานออกมา¹ ครานั้นอวินซีเยวรับคำสั่งเพราะต้องจัดงานเลี้ยงรับรองเหล่า

¹ ฮองเต้สตรีผู้นี้ก็คือพระนางบูเช็กเทียน ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่คิดวิธีเร่งดอกไม้ให้บานได้ในวันรุ่งขึ้น โดยให้นางกำนัลนำน้ำร้อนที่ต้มเดือดใส่ภาชนะแล้วนำไปวางไว้ทั่วอุทยานหลวง ใอน้ำจะช่วยเร่งดอกไม้ให้แย้มบาน นับเป็นความปราดเปรื่องของพระนาง

ขุนนางแคว้นเว่ย ทว่าของตกแต่งภายในงานกลับถูกผู้อื่นทำลายไปจนหมด พอเก็บกวาดออกก็เหลือแต่ศาลาอัน ๆ กลางสวนที่มีแต่ความเงียบเหงา เขาเลยลองใช้วิธีตามที่เสวียหรงเล่าให้ฟังมาทำให้ดอกไม้บาน เหล่าขุนนางต่างพากันตื่นตื่นยินดี อวีนซีเยว่จึงรอดตัวมาด้วยเหตุนี้

เมื่ออวีนซีเยว่กลับมาใช้ชีวิตใหม่อีกครั้ง เขาจึงคิดว่าควรจะศึกษาเรื่องของเสวียหรงเอาไว้บ้าง

เสวียหรงเอียงคอมองเขาและเอ่ย “ทำไมล่ะ เจ้าจึงอยากฟังเรื่องของตนเองให้เสวียหรงฟังดีหรือไม่ ว่าเขานั้นกลับมาเกิดใหม่และชีวิตก่อนของเขาเกิดอะไรขึ้นบ้าง

อวีนซีเยว่สบตากับอาจารย์ พลังครุ่นคิดว่าเขาควรจะเล่าเรื่องของตนเองให้เสวียหรงฟังดีหรือไม่ ว่าเขานั้นกลับมาเกิดใหม่และชีวิตก่อนของเขาเกิดอะไรขึ้นบ้าง

พอเห็นท่าทางลังเลและหน้าใจของลูกศิษย์ เสวียหรงก็เอื้อมมือมาลูบศีรษะเขาพร้อมเอ่ยถามอย่างอ่อนโยน

“เจ้าอยากฟังเรื่องอะไรเป็นพิเศษเล่า”

“กลศึกขอรบ” อวีนซีเยว่เอ่ยทันที “อาจารย์...รู้เรื่องการรบหรือไม่”

เสวียหรงนั่งค้ำมองเขาสักพัก ก่อนจะพยักหน้ารับ

“อาจารย์พอมีความรู้อยู่บ้าง”

เป็นอีกครั้งที่อวินซีเยว์ฝันถึงเรื่องเมื่อชาติที่แล้ว

เขานั่งอยู่หน้าคันทันห้องทอดสายตามองเงาตนเอง เขาเป็นชายหนุ่มรูปงาม เส้นผมสีเงินและดวงตาสีฟ้าเข้มตามแบบเชื้อพระวงศ์ชาวตองอวีน ชุดที่สวมอยู่ก็เป็นชุดของฮ่องเต้แคว้นตองอวีน แสดงถึงศักดิ์ฐานะของเขาในยามนี้

ด้านนอกกำลังมีงานฉลองใหญ่ เสียงสรวลเฮฮาดังมาจนถึงเรือนที่เขาอยู่ อวินซีเยว์ขมความรู้สึกขมขื่นสายหนึ่งลง แม้ว่าเขาจะเป็นฮ่องเต้ แต่เขาก็เป็นเชลย และแคว้นเว่ยนั้นกำลังสังสรรค์กัน เพราะสามารถรวมแคว้นตองอวีนมาเป็นแผ่นดินเดียวกันได้

เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู ร่างของอวินซีเยว์ก็เหี่ยยดตรงขึ้นทันที เสียงฝีเท้าหนักแน่นดังมาจากด้านหลังเขา พอรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายอยู่ใกล้จนได้กลิ่นสุราเข้มข้น มือที่วางบนหน้าตักของอวินซีเยว์ก็กำชายชุดคลุมของตนแน่น เขาพวาเล็กน้อยเมื่อฝ่ามือที่สวมแหวนปานจี้ไถ่เข้ามาจากด้านหลัง ลากไล่พวงแก้มของเขาอย่างมีความหมาย

คนที่อยู่ด้านหลังโน้มหน้าลงมากกระซิบเบา ๆ ที่ข้างหูด้วยน้ำเสียงสั่นพร่า

“ฝ่าบาทรู้หรือไม่ว่าข้ารอวันนี้มานานมากแค่ไหน”

จุมูกโด่งและริมฝีปากร้อนแนบลงบนข้างแก้มเขา อวินซีเยว่กัตรีมฝีปากพร้อมเปื้อนหน้าหนีสัมผัสนั้น อีกฝ่ายกลับตามพัวพันอย่างไม่ลดละ แต่ริมฝีปากร้อนลวกที่แก้มนวลแล้วลากได้มาที่ลำคอขาวผ่อง ขบเม้มผิวเนื้ออันบอบบาง สูดกลิ่นกายเขาอย่างละโมบ ขณะที่ฝ่ามือร้อนผ่าวเลื่อนมาปลดสายคาดเอวของเขาอย่างเร่งร้อน ดึงชุดคลุมมังกรของฮ่องเต้แห่งแคว้นตงอวี่นทิ้งลงพื้นอย่างไร้ค่า ก่อนจะอุ้มเขาไปที่เตียงนอนหลังใหญ่

ทันทีที่แผ่นหลังเขาแตะพื้นเตียง อวินซีเยว่ก็ตื่นขึ้นมา ภาพที่เห็นตรงหน้าคือห้องของเขาในหุบเขาประหลาด เด็กชายหอบหายใจอย่างหนัก ก้มมองฝ่ามือของตนที่สั่นเทา อาการผวาตื่นของเขาปลุกเสวี่ยหรงที่นอนอยู่บนเตียงเดียวกันจนลุกขึ้น

“ฝันร้ายหรือ” เสวี่ยหรงเอ่ยถาม พอเห็นว่าลูกศิษย์เอาแต่ตัวสั่นก็เอื้อมมือมาโอบกอดพร้อมตบหลังเบา ๆ “นั่งเสีย มันเป็นแค่ความฝัน”

‘ไม่! มันไม่ใช่แค่ความฝัน!’

อวินซีเยว่รู้ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน มันคือความทรงจำของเขา ความทรงจำของฮ่องเต้ที่ถูกบังคับเป็นเชลยและถูกห้ามเกียรติเหยียบย่ำศักดิ์ศรี สุดท้ายก็ตายลงในคุกหลวงแห่งนั้น!

“อาจารย์ ข้าขอตัวก่อนนะขอรับ”

เสวี่ยหรงมองตามร่างเล็ก ๆ ที่ก้าวออกจากเรือนหลังน้อยไป อวินซีเยว่ไม่ลืมคว้าดาบไม้ที่เขาทำขึ้น เพื่อออกไปกวัดแก่งดาบยามค่ำคืน

เสวียหรงเดินตามลูกศิษย์ออกมาอย่างเงิบงั้น มองร่างเล็ก ๆ ของเด็กชายที่วัยยังไม่ถึงแปดหนวากำลังกวัดแกว่งดาบไม้อย่างตั้งใจ ทั้งสายตาและท่วงทำนองนั้นชวนให้เขารู้สึกห้วงใยเหลือเกิน ลู่ฉินเองก็เดินออกจากเรือนของตน เห็นเสวียหรงกำลังยืนมองลูกศิษย์ของพวกเขาด้วยท่าทางหนักใจ อาจารย์ลู่พลันถอดชุดคลุมมาคลุมบ่าคนรักเพื่อให้ความอบอุ่น ปากก็เอ่ยถามออกมาเบา ๆ

“อีกแล้วหรือ”

เสวียหรงเอนพิงความแข็งแกร่งของอีกฝ่าย พลางพยักหน้ารับ ลู่ฉินกอดเอวคนรักไว้แล้วเอ่ยเสียงเบา

“เขามาขอให้ข้าสอนการสร้างรศึก”

เสวียหรงนวดขมับทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น “ข้าต้องคุยกับเขา”

ลู่ฉินพยักหน้า ทอดสายตาตามองดวงตาสีฟ้าเข้มที่เย็นชาราวกับน้ำแข็งของอวินซีเยว่ผู้ไม่สนใจพวกเขา

เข้านี้เป็นอีกวันที่อาลีต้องขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรมาต้มยา ให้เสวียหรง เด็กชายนั้นเปื้อนเหลือเกินที่ต้องตื่นแต่เช้า เดินขึ้นเขา มาไกล ๆ เพื่อเก็บสมุนไพรให้คนบ้าที่สามวันดีสี่วันไข้ เขาถอนต้นสมุนไพรอย่างสง ๆ ไม่ได้มองให้ดีว่าเป็นสมุนไพรอะไร ปากเล็ก ๆ ขยับพริ้วปาก

“ในเมื่อไม่ได้เป็นอาจารย์ของหุบเขาแห่งนี้เสียหน่อย ไยข้าจึงต้องปรนนิบัติเจ้าด้วยมิทราบ! ก็แค่คนบ้าที่วัน ๆ เอาแต่พูดเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แท้ ๆ งานการก็ไม่ทำ เป็นแค่คนไร้ค่าแท้ ๆ!”

อาลีเกลียดเสวียหรงมาก แม้เสวียหรงจะถูกอวินซีเยว่เรียกว่าอาจารย์ ว่าเขาก็ไม่สามารถสอนอะไรอวินซีเยว่ได้สักอย่าง อ้าปากพูดออกมาก็มีแต่เล่าเรื่องโลกแปลก ๆ ที่เจ้าตัวจากมา เสวียหรงนั้น

ไม่ต้องทำอะไร วัน ๆ เอาแต่กินกับนอน ขณะที่อาลีนั้นต้องทำงาน เพื่อแลกข้าวกิน

อาลีคิดว่าตนเองเป็นข้ารับใช้ของอวีนซีเยว ให้เขาปรนนิบัติ ลูกจวีนนั้นยังพอได้ เพราะอาจารย์ลู่คือเจ้าแห่งหุบเขานี้ แต่เมื่อเขาต้องมาปรนนิบัติคนไร้ค่าอย่างเสวียหรงด้วยอีกคน ทำให้อาลีรู้สึกไม่ยินยอม

เสวียหรงตาย ๆ ไปซะได้ก็ดี วันหนึ่งวันของอาลีจะได้ไม่ต้องยุ่งยากมากเพียงนี้

ความคิดนั้นแวบขึ้นมาในสมอง อาลีนั่งงุ่นกับความคิดของตน เขาเบนสายตามองพืชพิษต้นหนึ่งที่ขึ้นอยู่ละแวกเดียวกัน ทั้งพืชพิษและสมุนไพรที่กำลังเก็บอยู่ หากไม่พิจารณาให้ดีก็แทบจะแยกไม่ออก

เมื่อคิดเช่นนั้นก็เอื้อมมือไปเด็ดพืชพิษดังกล่าวมาถือไว้ ดวงตากลมโตสองประกาย เขามือสั่นเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจเก็บมา

อวีนซีเยวกำลังเล่าเรียนกับลูกจวีนเรื่องการสร้างรถศึก
ลูกจวีนวาดแบบรถศึกออกมาให้ผู้เป็นลูกศิษย์พิจารณา ดูอธิบายว่าแต่ละส่วนนั้นจะต้องสร้างเช่นไร ขณะที่อวีนซีเยวกำลังตั้งใจฟังการสร้างชิ้นส่วนของรถศึกอยู่นั้น ก็เห็นร่างเล็กของอาลีกำลังเดินไปทางครัวเพื่อต้มยาให้เสวียหรง

อวีนซีเยวเอ่ยปากขอตัวกับอาจารย์ลู่ครูหนึ่ง จากนั้นเขาก็แอบไปดูเด็กรับใช้ต้มยา พอเห็นมือเล็ก ๆ ของอาลีกอบสมุนไพรใส่ลงในหม้อต้ม ดวงตาสีฟ้าเข้มนิ่งวาววับ

เนื่องจากชีวิตที่แล้วอาลีเก็บพืชพิษมาต้มยา ทำให้พิษสะสม

ในตัวเสวียหรงจนกระทั่งอาจารย์เสวียต้องจบชีวิตลง ดังนั้นชีวิตนี้ตอนที่อวินซีเยว่ขึ้นเขาเก็บสมุนไพรให้อาจารย์ จึงพยายามแยกความแตกต่างระหว่างสมุนไพรกับพืชพิษ แม้จะเห็นเพียงครู่เดียว อวินซีเยว่ก็จดจำได้ อาลีได้เก็บเอาพืชพิษมาต้มเป็นยาให้เสวียหรงแล้ว

อวินซีเยว่กลับไปยังห้องเรียน นั่งฟังลู่ฉินบรรยายเรื่องกลศึกต่อ หลังจากกะเวลาอยู่สักพัก อวินซีเยว่ก็เอย่ขึ้น

“อาจารย์ลู่ ข้าว่าเราเอาแบบร่างของรตศิกนี้ไปให้อาจารย์เสวียดูดีหรือไม่ขอรับ”

ลู่ฉินกล่าว “อาจารย์เสวียของเจ้าไม่รู้เรื่องพวกนี้หรอก เขาเก่งก็จริง แต่มักกล่าววาทาเหลวไหล ให้ดูไปก็ไม่รู้เรื่องอันใดหรอก”

อวินซีเยว่ยิ้มแล้วกล่าว “แต่เมื่อวานข้านั่งฟังอาจารย์เสวียพูดคุยเรื่องโลกเก่าของเขา เห็นว่ามีเรื่องน่าสนใจอยู่หลายอย่าง ไม่นแนเขาอาจจะมีความคิดอันลึกล้ำเกี่ยวกับรตศิกนี้ก็ได้นะขอรับ”

ลู่ฉินครุ่นคิด ก่อนจะหยิบเอาแบบร่างรตศิกขึ้นมา ลูกขึ้นเดินนำลูกศิษย์ไปยังเรือนที่เสวียหรงกำลังพักผ่อนอยู่

เสวียหรงนั้นตื่นสาย จึงเพิ่งกินอาหารเช้าเสร็จ อาลีก็เดินถือถ้วยยาเข้ามา พอเห็นเด็กชายเดินยิ้มแบ้นจนตาหยีมาหา แม้ว่าเสวียหรงจะยังกังวลเรื่องของอวินซีเยว่ พอเห็นดวงหน้าน่ารักของอาลี เขาก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน

“อาจารย์เสวีย ยาของท่านขอรับ”

อาลียื่นถ้วยยาให้พร้อมรอยยิ้มนำเอ็นดู

เสวียหรงรับถ้วยยามาถือ เอื้อมมือไปลูบศีรษะเด็กชายพลางกล่าว “ลำบากเจ้าแล้วนะ” เขารู้ตัวว่ามีร่างกายอ่อนแอ ทำงานหนักไม่ได้ จึงเป็นภาระคนอื่น เสวียหรงรู้สึกเกรงใจไม่น้อย แต่อาลียังคง

เอ่ยอย่างสดใส

“ไม่เป็นไรขอรับอาจารย์เสวีย อาลียินดีปรนนิบัติท่าน รีบดื่มยาตอนที่กำลังร้อนเถิด!”

เสวียหรงพยักหน้ารับ ในใจก็อดครุ่นคิดไม่ได้ว่าทำไมลู่อวินจึงไม่ยอมรับอาลีเป็นศิษย์ เขาเคยถามคนรักอยู่ครั้งหนึ่ง อีกฝ่ายตอบว่าดวงตาของอาลีไม่ใช่กระจ่าง ลักษณะท่าทางไม่น่าไว้วางใจ เสวียหรงนึกตำหนิลู่อวินอยู่ในใจ คนผู้นั้นระแวงได้แม้แต่เด็กตัวเล็กๆ เช่นนี้

เสวียหรงยกถ้วยยาขึ้นจดริมฝีปาก จังหวะนั้นลู่อวินก็ก้าวเข้ามาอย่างว่องไวแล้วคว้าข้อมือเขาไว้ พอเห็นดวงหน้าของลู่อวินเผือดสี เสวียหรงก็ทำหน้างุนงง ขณะที่อาลีเริ่มหน้าซีด

“เกิดอะไรขึ้น”

ลู่อวินไม่ตอบคำถามเสวียหรง เพียงแย้งถ้วยยามาตมกลืน จากนั้นก็ออกแรงขว้างออกไปเต็มแรง

เนื่องจากอาลีอยู่ใกล้เขา ยาน้ำร้อนๆ จึงกระเด็นมาลงผิวเด็กชาย แต่นั่นไม่ทำให้ทุกคนตกใจได้เท่ากับเสียงดังกัมปนาทของลู่อวิน

“เจ้าดื่มยาประสาอะไร!”

อาลีตกใจจนหน้าซีด เร่งคุกเข่าลงพร้อมเอ่ย “ข้า...ข้า...” คำแก้ตัวนั้นติดอยู่ที่ริมฝีปาก เขาไม่เคยเห็นลู่อวินโกรธมากขนาดนี้ จึงตกใจกลัวจนทำอะไรไม่ถูก

“ยานี้มีส่วนผสมของพิษพิษอยู่! คิดจะวางยาให้คนของข้าตายหรือ!” ลู่อวินโมโหมาก อวินซีเยว่และอาลีมาอยู่กับเขา เขาทราบทั้งสองคนนี้จะต้องได้ขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรมาต้มยาในสัปดาห์นี้ จึงตั้งใจสอนเรื่องการคัดแยกระหว่างสมุนไพรกับพิษมีพิษ อาลีกลับเก็บพิษ

พิษมาให้คนรักของเขา

ลู่อวินที่พำนักยังหุบเขาแห่งนี้แน่นจนจัดเรื่องสมุนไพรและพืช พิษบนเขามากกว่าทุกคน เพียงได้กลิ่นบางเบาในถ้วยยานั้นก็ทราบ ทันทีว่ามีส่วนผสมอะไร

“ท่านลู่ ข้าไม่ได้ตั้งใจ!” อาลีร้องให้ออกมา “ข้าไม่รู้จริงๆ ว่า ในสมุนไพรที่เก็บมามันจะมี...!”

ลู่อวินตบใบหน้าเล็กๆ นั้นอย่างแรง เขาเป็นนักประดิษฐ์ ใช้ แรงงานเป็นอาชีพรื้อแรงจึงมีมาก ร่างน้อยๆ ของอาลีพลันปลิว ไปกระแทกอยู่เบื้องหน้าอวีนซีเยว่ที่ยืนอยู่ตรงประตู

เสวี่ยหรงอุทาน ก่อนคว้าแขนคนข้างกายเอาไว้ไม่ให้เข้าไป ข้าเดิมเด็กน้อย พอเห็นว่าคนรักกำลังโกรธมากก็ดึงเขาเอาไว้แล้วรีบ บอกลูกศิษย์ “รีบพาอาลีออกไปก่อนเร็ว!”

อวีนซีเยว่กอดดอกทอดสายตามองข้ารับใช้ตนเองด้วยสายตา เจยซา เสวี่ยหรงจึงเอ่ยสั่งอีกครั้ง

“รีบพาไปสิ!”

ปกติลู่อวินจะเป็นคนอารมณ์เย็น ยกเว้นเรื่องที่เป็นอันตราย กับเสวี่ยหรงเท่านั้น จึงจะไม่โห่ร้าย อวีนซีเยว่ทราบนิสัยของอาจารย์ ดี และก็เป็นอย่างที่เขาคาด เพียงแค่ฝ่ายนั้นพบว่าอาลีใส่พืชพิษใน ยาของเสวี่ยหรง ลู่อวินก็แทบจะหักแขนของอาลีทิ้ง

“ไปกันเถิด” อวีนซีเยว่เชื้อฟังอาจารย์ กวักมือเรียกอาลีให้รีบ เดินตามเขา

อาลีหัดกายลุกขึ้น พลังกุมกำมที่บวมแดงข้างหนึ่ง ผวากอดแขนของอวีนซีเยว่อย่างหวังให้เขาเป็นที่พึ่ง ลู่อวินโกรธมาก ขนาดนี้ ไม่รู้ว่าจะไล่เขาออกจากหุบเขาหรือไม่

หากอาลีถูกขับไล่ออกจากหุบเขาก็ต้องกลับไปเป็นขอทาน

น้อยเช่นเดิม ขอทานในยามบ้านเมืองสงบก็ว่าลำบากหนักหนาแล้ว แต่ขอทานในยามที่บ้านเมืองเต็มไปด้วยภัยสงครามก็ไม่ต่างกับการวิ่งตัวเปล่าในดงอาวุธร้าย เพียงแค่คิดอาลี้ก็เสียใจจากกันบั้งของหัวใจ เขาไม่น่าเก็บพืชพิษนั้นกลับมาเลย

แต่ทำไมลู่อวินถึงได้...

อาลี้เงยหน้ามองอวินซีเยวอย่างสงสัยตามประสาคนหัวไว ทว่าหลังจากผ่านประสบการณ์อยู่ในวังหลังมา อวินซีเยวได้กลายเป็นคนดีสีหน้าเก่งระดับหนึ่ง จึงแสดงความห่วงใยออกมาอย่างบริสุทธิ์ ลูบศีรษะอาลี้พร้อมบอก “อาลี้ ไม่ต้องกลัวนะ ข้าจะไม่ยอมให้อาจารย์ลู่อวินทำอะไรเจ้าหรอก”

อาลี้พยักหน้าทั้งน้ำตา กอดอวินซีเยวไว้นั่น ขณะที่ดวงตาสีฟ้าเข้มของผู้เป็นเจ้านายหรือลูกเล็กน้อย

ลู่อวินโกรธจนอยากไล่อาลี้ออกจากหุบเขา เสวี่ยหรงจึง ช่วยพูดให้เขาคลายความโมโหลง ว่าอาลี้ยังเด็กอยู่ ย่อมผิดพลาดได้ แต่ลู่อวินก็ยังไม่วายขังเด็กคนนั้นไว้ในห้องเก็บพืนอันแสนหนาวเย็น พร้อมสั่งอดอาหารสามวันเป็นการลงโทษ

“ทำเช่นนั้นกับเด็กเล็กจะไม่เกินไปหรือ” เสวี่ยหรงยังคงเมตตา สงสารผู้อื่น

ลู่อวินถลึงตาใส่เขาพร้อมบอก “แต่ถ้าเจ้าตีเมียนั้นเข้าไป ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง! ข้าต้องการให้เด็กนั้นจำเอาไว้ว่าอย่าประมาท เหตุใดจึงแยกแยะสมุนไพรกับพืชพิษไม่ออก!”

พอเห็นเขาโกรธจริง ๆ เสวี่ยหรงก็ไม่ต่อปากต่อคำอีก เพียงคิดว่าจะแอบเอาขนมไปให้อาลี้หลังจากนี้แล้วกัน

อวินซีเยวหนึ่งเจียบตลอดเวลาที่อาจารย์ทั้งสองถกกันเรื่อง

บทลงโทษของอาลี เสวียทรงเปลี่ยนเรื่องมาถามถึงฐานะที่พวกลู๋ฉวินมหาเขา ทั้งที่เวลาเรียนของอวีนซีเยว่ยังไม่หมด ลู๋ฉวินจึงเอาแบบรูปดึกให้คนรักดู

ที่แรกลู๋ฉวินไม่ได้คาดหวังอะไรจากเสวียทรง พออีกฝ่ายมองดูรูปดึกนั้นก็เอ่ยถามสองสามคำ จากนั้นก็เริ่มออกความเห็นเกี่ยวกับลัทธิดึก และการเลือกมาศึกษาเทียมมรดก อุปสรรคในการบังคับรูปดึก แล้ววาดรูปดึกที่เขารู้จักในโลกของตนออกมาทีละแบบ

ลู๋ฉวินนั่งอึ้ง เสวียทรงเห็นสายตาเขาก็ยกคอกไปกระแซะ ก่อนถามด้วยรอยยิ้ม “ยังคิดว่าข้าบ้าอยู่อีกหรือไม่”

“คิด” ลู๋ฉวินพยักหน้า ทำเอาเสวียทรงแยกเขี้ยวใส่ “แต่ความบ้าของเจ้าก็มีประโยชน์” คำพูดของเสวียทรงนำคิด ที่ว่ารูปดึกสำคัญตรงลัทธิมากกว่าสิ่งอื่น ลู๋ฉวินจึงชอบแบบร่างรูปดึกกลับเรือนตนเอง ดูท่าเขาจะคิดพัฒนารูปดึกที่ตนเองสร้าง พอมีเรื่องให้สนใจเช่นนั้น อาจารย์ลู๋ก็ทิ้งลูกศิษย์อย่างง่ายดาย

อวีนซีเยว่ยิ้มแล้วกล่าว “รูปดึกในโลกของอาจารย์เสวียน่าสนใจยิ่งนัก”

เสวียทรงหัวเราะ “หากเจ้าไปเห็นรูปดึกในโลกของข้าจะยิ่งตกใจ”

อวีนซีเยว่ยกมูมปากขึ้น พลังครุ่นคิดว่ามันคือสิ่งใดกัน ขณะกำลังจะให้เสวียทรงอธิบาย อาจารย์ของเขาก็เอ่ยออกมาอย่างชาญฉลาด

“บอกข้ามาเถิดว่าเกิดเรื่องอะไร”

อวีนซีเยว่ทำหน้าหงาย เสวียทรงพลันจับแก้มเด็กชายแล้วเอ่ยเสียงนุ่มนวล “เยว่เออร์ เจ้าไม่ปกติ...”

“...”

“...ทุกคืนเจ้าจะฝันร้ายแล้วออกไปฝึกดาบ ทั้งที่เจ้าไม่มีพื้นฐานในการเรียนวรยุทธ์ แต่เพลงดาบของเจ้ามีแบบแผน เจ้าไปเรียนมาจากไหน”

อวินซีเยว่เฒ่าปากแน่น เสวี่ยหรงจึงเอ่ยอย่างจริงจังมากขึ้น “ตั้งแต่ที่เจ้าป่วยเกือบตายในครานั้น เจ้าขอให้ข้าเล่าเรื่องการศึกษาในโลกของข้า และขอให้อาจารย์ลู่สอนเรื่องเกี่ยวกับรทศิก การสร้างอาวุธและชุดเกราะ ที่น่ากลัวคือเมื่อก่อนเจ้ารักใคร่อาสียมาก ทุกเย็นจะต้องไปสอนเขาเขียนอักษร แต่หลังจากเจ้าหายป่วย กลับไม่ยอมสอนหนังสืออาสียอีก ทั้งเมื่อครูเจ้ายังไม่เอ่ยเพื่ออาสียเลยสักคำ ทั้งที่พวกเจ้าสนิทกันมาก เยว่เออร์...มันเกิดอะไรขึ้น เจ้าคิดทำอะไรอยู่ บอกอาจารย์ได้หรือไม่”

พอเห็นสีหน้าลูกศิษย์ เสวี่ยหรงก็เอ่ยต่อด้วยเสียงอ่อนโยน “อาจารย์ทั้งสองเป็นห่วงเจ้านะ”

อวินซีเยว่หลุบตาลงต่ำ เสวี่ยหรงทอดสายตามองเขาอย่างรอกำตอบ รอคอยู่ประมาณหนึ่งเค่อ อวินซีเยว่จึงเอ่ยออกมาเบา ๆ

“หากข้าเล่าให้ท่านฟัง ท่านจะคิดว่าข้าบ้าหรือไม่ขอรับ”

เสวี่ยหรงหัวเราะ “ตัวข้าบอกใครต่อใครว่ามาจากอีกโลกหนึ่ง เช่นนี้เจ้าคิดว่าข้าจะเชื่อคำพูดเจ้าหรือไม่เล่า”

อวินซีเยว่ยิ้มออกมา จากนั้นก็เริ่มเล่าความฝันของตน...

“เรื่องใหญ่ขนาดนี้ เหตุใดเจ้าไม่บอกอาจารย์!” เสวี่ยหรง

ถามออกมาเสียงดังลั่นเมื่อได้ยินเรื่องความฝันของอวินซีเยว่ตั้งแต่ต้นจนจบ คำว่าเสียคลุมแล้วเดินออกจากเรือนเล็กของผู้เป็นลูกศิษย์ ที่ตนมาพักอาศัยอยู่หลายวัน ก่อนตรงไปยังเรือนหลักของลู่ฉวนแล้วเข้าไปในห้องหนึ่งซึ่งปิดตาย

ลู่อวินเห็นสีหน้าเขาก็เอ่ยถาม “นั่นเจ้าทำอะไร”

“ข้าจะหาของที่ติดตัวข้ามาจากโลกเก่า” เสวี่ยหรงตอบทันที เปิดหีบใบใหญ่ที่มีฝุ่นจับ อวินซีเยว่เดินตามเขามา ก่อนจะถูกเสวี่ยหรงหยิบหนังสือมายัดใส่มือหลายเล่ม เสวี่ยหรงเอ่ยพิมพ์ “สงสัยว่าสิ่งที่ข้านำติดตัวมา...ก็เพื่อให้เจ้าได้ใช้”

อวินซีเยว่อยากรู้ อยากเห็นเลยเปิดหนังสือเหล่านั้นดู ในนั้นกลับมีภาษาอื่นที่เขาไม่รู้จักเขียนเอาไว้เต็มไปหมด จึงเอ่ยถาม “นี่คืออะไรออร์บ”

“หนังสือที่ข้านำมาอ่านคันค่วา ก่อนจะถูกส่งมาโลกนี้อย่างงๆ” เสวี่ยหรงตอบทันที เขาถอนหายใจ “เมื่อก่อนข้าเรียนอยู่มหาวิทยาลัย สาขาประวัติศาสตร์ กำลังต่อปริญญาเอก เลยเข้าห้องสมุด ยืมหนังสือพวกนี้ออกมาเพื่อค้นคว้าทำวิทยานิพนธ์ แต่ถูกส่งมาที่นี่เฉยเลย จึงเรียนไม่จบสักที”

ลู่อวินตามมาฟังด้วย พอได้ยินวาทะนี้ก็เอ่ยออกมาเบาๆ “หรงเออร์ เจ้าต้องดีมยา...”

เสวี่ยหรงยกมือขึ้นเป็นทำนองว่า ‘เจ้าจงหยุด’ จากนั้นก็เดินมาจับบ่าอวินซีเยว่แล้วเอ่ยอย่างจริงจัง “หากว่าเจ้าจะต้องเป็นฮ่องเต้ สิ่งที่เจ้าต้องเรียนคือหลักการปกครอง จิตวิทยา และการบริหาร แต่ถ้าเจ้าอยากปกป้องแผ่นดิน เจ้าก็ต้องเรียนเรื่องการรบ และการวางกลยุทธ์ ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ข้าจะสอนเจ้า”

“...” อวินซีเยว่มองดวงหน้าจริงจังของเสวี่ยหรงพลางพยักหน้ารับ

ลู่อวินยังคงตามไม่ทัน “ใครจะเป็นฮ่องเต้กัน หากจะเป็นฮ่องเต้ก็ต้องขึ้นหุบเขามังกร...”

“แล้วมันผู้ใดกันเล่าที่ไล่เออร์ลงจากเขา หากมิใช่เจ้า

หุบเขามังกร” เสวี่ยหรงกอดลูกศิษย์พร้อมแยกเขี้ยวอย่างน่ากลัว “คอยดูเถิด ข้าจะสอนเขาให้ได้ดีกว่าลูกศิษย์ของเจ้าคนพวกนั้น! คอยดู!”

ลู่อวินยกมือยอมแพ้ แสดงท่าทางเหมือนไม่อยากจะยุ่งกับ คนรักที่อาการกำเริบ เสวี่ยหรงกลับชี้หน้าเขาพร้อมออกคำสั่ง

“พรุ่งนี้ข้าจะพาเยว่เอ๋อร์ไปซื้อม้าตัวหนึ่ง! เด็กคนนี้ต้องเรียนขี่ม้า!”

“...” ลู่อวินมองคนรักนึ่ง เอียงตัวถามอวินซีเยว่เสียงเบา “เกิดอะไรขึ้น”

เสวี่ยหรงทำหน้าขัดใจ รวบหนังสือในอ้อมกอดของอวินซีเยว่ มาถือไว้แล้วกล่าว “ข้าจะไปเตรียมการสอน เจ้าก็ค่อยๆ อธิบายให้อาจารย์ลู่อฟังแล้วกัน!”

อวินซีเยว่มองอาจารย์ลู่อของตน อีกฝ่ายมองเขาอย่างขอ คำตอบ ว่าที่ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงอวินพลันรู้สึกยุ่งยากใจขึ้นมา

เช้าวันต่อมา เสวี่ยหรงตื่นแต่เช้าฝึกปัดเพื่อปลูกอวินซีเยว่ จากนั้นก็ไถเงินลู่อวิน ก่อนออกจากหุบเขาประหลาดไปยังตลาดม้าที่อยู่ไม่ไกล

สืบตามหุบเขาเป็นแหล่งรวมสรรพวิชาทั้งหลาย มีหลายหุบเขาที่สอนเกี่ยวกับการรบ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ม้า คนที่จะไปเรียนยังหุบเขาต่างๆ หรือว่าไปเรียนแล้วก็มักจะออกจากเขามาซื้อม้าที่ตลาดแห่งนี้ เสวี่ยหรงกำลังมีไฟ อยากจะให้ลูกศิษย์กลายเป็นคนเก่งชนิดที่ไม่มีใครต้านทาน ทว่าพอมาถึงตลาดม้าจริงๆ เขากลับไม่รู้จะซื้อม้าพันธุ์ใด

ม้าที่เหมาะสมกับการเป็นม้าศึกนั้นถูกเจาะจงขายให้เฉพาะคน

จากหุบเขามังกร หุบเขาพยัคฆ์ และหุบเขาหมาป่า เสวี่ยหรงทำหน้าที่
ด้านไปขอให้ผู้ขายขายลูกม้าสักตัวให้ลูกศิษย์ จนพ่อค้าม้าคนหนึ่ง
ใจอ่อนจะยอมขายให้ พอเสวี่ยหรงได้ยินราคาก็ถึงกับถอยหลังกลับ
แทบไม่ทัน หุบเขาประหลาดนั้นไม่มีใครเหลียวแลมานานแล้ว จึง
ไม่มีเงินมากพอจะซื้อม้าดี ๆ สักตัว

อวีนซีเยว่ทั้งรู้สึกอับอายและรู้สึกผิดด้วยที่อาจารย์เสวี่ย
พยายามทุ่มเทเพื่อตนเองขนาดนี้ พอเห็นสายตาดูถูกจากคนขาย
ม้าก็ลอบกำหมัดแน่น คนค้าม้าเห็นถุงเงินของเสวี่ยหรงก็ถ่มน้ำลาย
แล้วเอ่ยออกมาเสียงดัง

“เงินเท่านั้น ซื้อได้แต่ลาแก่ ๆ เท่านั้นแหละ!”

เสียงหัวเราะครืนดังตามมา เสวี่ยหรงโมโหแต่ก็ทำอะไรไม่ได้
จึงหันมาจูงลูกศิษย์เดินไปอีกทาง

“เจ้าพวกนี้ปากมากจริง ๆ เลย ข้า...แค้น ๆ”

“อาจารย์!” อวีนซีเยว่สวมหมวกฟางปิดบังเส้นผมสีเงิน เร่ง
เข้าไปลูบหลังเสวี่ยหรงที่ทรุดตัวลงแล้วไถออกมา

เมื่อคืนเสวี่ยหรงหักโหมไปหน่อย แปลภาษาในหนังสือของ
ตนให้กลายเป็นภาษาที่พวกเขาใช้กันโดยทั่วไปเพื่อให้อวีนซีเยว่
อ่านได้ จึงพักผ่อนไม่เต็มที่ วันนี้เลยรู้สึกไม่ค่อยดีนัก

ครั้นเสวี่ยหรงไถออกมาก็รู้สึกดีขึ้น พอเห็นสีหน้าห่วงใยของ
ลูกศิษย์ก็ถอนหายใจยาว หากคนในหุบเขาประหลาดสามารถร่ำรวย
และเฟื่องฟูเหมือนในอดีตได้ พวกเขาคงจะไม่ถูกหัวเราะเยาะเช่น
ตอนนี้

เสียงม้าร้องดังขึ้นจากด้านหนึ่ง ดึงความสนใจจากอวีนซีเยว่
และเสวี่ยหรงให้หันไปมอง สิ่งที่พวกเขาเห็นคือแม่ม้าตัวหนึ่งกำลัง
คลุ้มคลั่ง ชายฉกรรจ์หลายคนจับมันเอาไว้ไม่ให้แหกคอกออกมา แต่

มันก็ยังร้องเสียงดัง พร้อมพยายามจะทำอะไรบางอย่าง หลายๆ คนเริ่มเข้าไปมุงดูอย่างสนใจ

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” เสวี่ยหรงยืนหน้าไปถามกับเขาบ้าง

“เขากำลังจะฆ่าลูกม้าตัวหนึ่งนะสิ แต่แม่มันไม่ยอม อาละวาด จะเอาลูกคืนให้ได้” ชายที่กอดอกมองดูสถานการณ์อยู่เอื่อยขึ้น

อวินซีเยว่ก็สนใจ “ทำไมเขาต้องฆ่าลูกม้าด้วยเล่า”

“ม้าทะเลทรายกับม้าหุบเขามาผสมพันธุ์กัน ไม่ฆ่าได้หรือ”

ชายคนนั้นเอื่อยเสียงเครียด

อวินซีเยว่เข้าใจในที่สุด พ่อม้ากับแม่ม้านั้นเป็นคนละสายพันธุ์กัน ขณะที่คนค้ำม้านั้นถือเรื่องสายเลือดบริสุทธิ์เป็นอย่างมาก คงจะเกิดความผิดพลาดขึ้น ทำให้แม่ม้าตั้งท้องลูกผสม คลอดออกมาเป็นลูกม้าที่ไม่เหมือนทั้งพ่อและแม่

เสวี่ยหรงนั่งงั้น ก่อนจะตาลุกวาว มือหนึ่งลากอวินซีเยว่ อีกมือก็ผลักคนข้างหน้าเพื่อแหวกทาง พอเห็นชายฉกรรจ์กำลังลากลูกม้าแรกเกิดตัวหนึ่งเข้าไปในโรงฆ่า เขาก็ตะโกนออกมา

“ข้าขอซื้อลูกม้าตัวนั้น!”

เนื่องจากลูกม้ายังต้องกินนมแม่ ไม่เช่นนั้นจะไม่แข็งแรง เสวี่ยหรงจ่ายเงินให้คนค้ำม้าที่เป็นเจ้าของแม่ม้าให้ช่วยดูแลมันเอาไว้ รอจนถึงเวลาที่เหมาะสมจึงค่อยส่งลูกม้าตัวนี้มายังหุบเขาประหลาดของเขา

คนค้ำม้ายังไม่หุบ ลูกม้าไร้ประโยชน์ที่กำลังจะถูกเอาไปฆ่า กลับสร้างเงินได้มากขนาดนี้ นับว่าเขามีกำไร เสวี่ยหรงเองก็ยังไม่หุบเช่นกันที่ได้ลูกม้ามาครอง หลังจากลงนามสัญญาซื้อม้า ชายที่ถูกผู้อื่นมองว่าเป็นคนบ้าก็พาอวินซีเยว่ไปยังร้านค้าแห่งหนึ่ง ซื้อแผนที่โดยละเอียดมาให้ลูกศิษย์หนึ่งแผ่น ก่อนจะกลับหุบเขา

ประหลาดด้วยความเบิกบานใจ

พอกลับมาถึงหุบเขา เสวียหรงยังอารมณ์ดีเป็นอย่างมาก เข้าครัวต้มบะหมี่ให้ทุกคนกิน อวินซีเยว่มองเสวียหรงที่ยิ้มไม่หุบแล้วถามออกมาเบา ๆ

“อาจารย์ขอรับ ทำไมท่านถึงซื้อลูกม้าตัวนั้นเล่า”

อวินซีเยว่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับม้า ทราบแต่ว่าม้าทะเลทรายวิ่งได้เร็ว เหมาะสำหรับเป็นม้าศึก และม้าศึกที่ดีที่สุดคืออาซาฮีโลหิต ส่วนม้าหุบเขานั้นจะทนทรหด เพราะนำมาไว้สำหรับใช้แรงงาน เสวียหรงพลันหัวเราะ

“ม้าที่ข้ารู้จักมีสามชนิด หนึ่งคือม้าเลือดร้อน สองคือม้าเลือดเย็น และสามคือม้าเลือดอุ่น”

อวินซีเยว่ขมวดคิ้ว “ม้า...อะไรวะขอรับ”

“มันเป็นความรู้จากโลกของข้าล่ะ” เสวียหรงยิ้มหวาน “ม้าเลือดร้อนจะวิ่งได้เร็ว ม้าเลือดเย็นจะกำยำแข็งแรงและถึกทน ส่วนม้าเลือดอุ่นคือลูกผสมระหว่างม้าเลือดร้อนกับม้าเลือดเย็น ซึ่งอาจจะได้ลักษณะเด่นของทั้งฝ่ายพ่อและแม่มารวมไว้ในตัวเดียว ทั้งหมดและวิ่งเร็ว”

“แต่ม้าที่เราซื้อในวันนี้เป็นม้าทะเลทราย กับม้าหุบเขา...”

“ม้าทะเลทรายก็คือม้าเลือดร้อน ม้าหุบเขาคือม้าเลือดเย็น เหมาะเป็นม้าศึกด้วยกันทั้งคู่” เสวียหรงกล่าว “ข้าต้องการเสียงดวงหนึ่งคือเรามีปัญญาซื้อได้แค่ม้าตัวนั้น สองคือเราอาจจะได้ม้าที่สืบทอดจุดเด่นของทั้งพ่อทั้งแม่มาไว้ในกำมือ แต่ข้ามองแล้วนะ ลูกม้าตัวนั้นค่อนข้างไปทางม้าเลือดร้อน ดูท่าจะวิ่งได้เร็ว”

อวินซีเยว่ตกใจ “เช่นนั้น เจ้าลูกม้าตัวนั้นก็...!”

“อาจจะเป็นม้าที่ดีที่สุดก็ได้” เสวียหรงหัวเราะ เช่นนี้เขาจึงได้

อารมณ์ดีมาก

“ไหนข้าจึงไม่เคยได้ยินเลย” อวินซีเยว่สงสัยกับความรู้นี้ใหม่
“ก็เพราะคนในโลกของเจ้ายังมีความคิดล้าหลังอยู่น่ะสิ”
เสวี่ยหรงเอ่ยในทันที “รู้หรือไม่ว่าม้าเลือดอุ่นนั้นเหมาะสมสำหรับการขี่มากที่สุด บางสายพันธุ์กลายมาเป็นม้าแข่งในโลกของข้า เพราะพวกมันมีฝีเท้านี้ แม้จะออกตัวไม่แรงและเร็วเท่าม้าเลือดร้อน แต่ความเร็วในการวิ่งมันคงไม่ตื่นตกใจง่าย แต่ในโลกนี้พอพวกมันเกิดมาสักตัว ดันถูกพวกเจ้าฆ่าทิ้งจนหมด เสียของยิ่งนัก!”

อวินซีเยว่กะพริบตา เสวี่ยหรงจึงเอ่ยขึ้นอีก “ไม่ใช่แค่เรื่องนี้ ระบบการปกครองแต่ละแคว้นก็ห่วย คัดเอาแต่คนในตระกูลขุนนางมาเป็นขุนนาง แล้วแบบนี้ราชสำนักจะมีคนเก่งมากความสามารถสักกี่คนกัน มันต้องเลือกจากชาวบ้านที่มีความสามารถด้วยสิ!”

เสวี่ยหรงถอนหายใจแล้วยกถ้วยชาขึ้นดื่ม บอกด้วยเสียงนุ่มนวล “เรื่องพวกนี้อาจารย์จะค่อย ๆ สอนเจ้า เจ้าเอาหนังสือเหล่านี้ไปอ่านก่อน และเอาแผนที่ที่ซื้อมาวันนี้ไปศึกษาให้ดี การออกรบและการปกครองอาจจะต่างกัน แต่มันก็เหมือนกันด้วย แล้วค่อยมาเรียนรู้ด้วยกันหลังจากนี้”

เสวี่ยหรงเดินไปหยิบหนังสือที่เขาคัดลอกมาทั้งคืนให้อวินซีเยว่ ผู้เป็นลูกศิษย์รับไปพร้อมประสานมือ

“ขอบคุณขอรับอาจารย์เสวี่ย”

เสวี่ยหรงยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน อวินซีเยว่หยิบถ้วยชาที่กินเสร็จแล้วไปล้าง เสวี่ยหรงจึงหันมาหาลู่อวินซีที่นั่งเงียบ ก่อนออกคำสั่งด้วยเสียงร่าเริง

“เจ้าต้องทำคอกม้าให้เด็กคนนี้นะ”

“ข้าทำได้ แต่ใครจะเลี้ยงม้าริ” ลู่อวินซีมีขาพลงมองคนรัก

“ข้าเลี้ยงไม่เป็น”

รอยยิ้มของเสวียหรงจางหายไป เขาเจอปัญหายุ่งยากเสีย
แล้ว...

ขออย่า

ชีวิต
ครั้งที่สอง
ของ
อ้วนไฉ่ยว่
2

雲曦月

illust : Gawkung story : minikikaboo

การลุ่มหลงโงมงามจะทำให้แผ่นดินล่มจม เรื่องนี้เว่ยหงเหียนทราบดี ดังนั้นวันต่อมา สองฮ่องเต้ก็ไปประชุมเข้ากับเหล่าขุนนาง สะสางราชกิจอย่างชาญฉลาด ไม่ยอมให้ตนทำหน้าที่ขาดตกบกพร่องแม้แต่น้อย

อวี่นซีเยว่มาประชุมเข้า พอเห็นท่าทางเหนื่อยอ่อนของฮ่องเต้แคว้นตงอวี่น หลายคนก็ขยับปากอยากเอ่ยถามอย่างห่วงใย ทว่าสายตาก็มองไปเห็นรอยแดงประปรายที่ลำคอ ทุกคนจึงไม่เอ่ยอะไร ฮ่องเต้ของพวกเขายังคงนำเกรงขามอยู่เสมอ ทว่าหลังผ่านคำคืนแห่งวันดี อีกฝ่ายดูจะเฝ้าหวงขึ้นเล็กน้อย เป็นลักษณะเฉพาะของบุรุษชาวตงอวี่นที่มีสามี

อวี่นซีเยว่ไปยังค่ายทหาร เรียกคนมามอบรางวัลให้ที่สามารถเอาชนะการแข่งชันกับแคว้นเว่ยได้ เขาเอ่ยถามแม่ทัพนายกองเบา ๆ “จากการประลองนั้น พวกท่านเห็นจุดแข็งของแคว้นเว่ยหรือไม่”

แม่ทัพจ้าวก้าวออกมากล่าว “เรื่องความสามารถของพวกเขา

แข็งแกร่งกว่าทหารของแคว้นตงอวีนเราพะยะค่ะ”

ไม่มีทหารแคว้นตงอวีนคนไหนสามารถฟันต้นไม้ใหญ่ให้โคนล้มได้ในตาบเดียว และทหารแคว้นเว่ยก็ยังคงไต่หน้าผาได้รวดเร็วไม่น้อย

อวีนซีเยวพยักหน้ารับ “คนที่จบการศึกษามาจากสิบสามหุบเขาแห่งปัญญาล้วนไม่ธรรมดาทั้งนั้น แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังมีจุดอ่อนคือความไม่สร้างสรรค์ และเชื่อมั่นในกำลังของตนเองมากเกินไป พวกเราจึงเอาชนะพวกเขาได้”

แม้ทัพทั้งหลายพยักหน้ารับ อวีนซีเยวก็เล่าเรื่องการฝึกทหารอีกหลายคำ แม้อ่อนน้อมจะมีการสงบศึก แต่พวกเขาก็ยังไม่หยุดพัฒนาเรื่องการทหาร

ทางด้านเว่ยหงเหยียนที่เข้าประชุมขุนนาง เอ่ยปากถามเหล่าแม่ทัพนายกองคนสนิทว่าการประลองกับแคว้นตงอวีนทำให้รู้อะไรบ้าง แม่ทัพบางคนไม่ให้อภัยเอ่ยออกมาว่าคนแคว้นตงอวีนเจ้าเล่ห์ ไม่มีความเป็นธรรมในการแข่งขัน เว่ยหงเหยียนจึงหัวเราะแล้วกล่าวกับเขา

“เพราะพวกเขาเป็นเช่นนั้น จึงชนะศึกเรื่อยมา หากอยู่ในสงคราม พวกท่านคิดว่าวิธีตรงจะใช้ได้ผลหรือ”

เหล่าขุนนางเจียบเสียงลงในทันที เว่ยหงเหยียนกล่าวขึ้นอีก “พวกเราถูกชาวประมง แต่คนที่ว่ายน้ำเร็วกว่าเรือของทหารก็คือชาวประมง...” เว่ยหงเหยียนกวาดตามองทุกคน “...ไฉ่เสียนเป็นม้าที่ดีที่สุดของข้า มันไปถึงอาซาเห้งโหลหิต ฝีเท้ารวดเร็ว ออกตัวว่องไว สุดท้ายก็ยังพ่ายให้แก่อาซาของอวีนซีเยว เสียอวีนตัวนั้นเป็นม้าลูกผสมที่พวกเราลั่นมองข้าม อวีนซีเยวฝึกให้มันว่ายน้ำ ดังนั้นเมื่อถึงเวลา มันจึงว่ายน้ำได้รวดเร็วกว่าม้าศึกของข้าเสียอีก

นี่คือความสามารถในการใช้จุดเด่นกลบจุดด้อย ความแข็งแกร่งจากการฝึกฝน ใช้ประโยชน์จากสิ่งรอบข้าง และคนที่วางหมากได้อย่างเหมาะสมก็คือชายาของข้า ไม่ว่าพวกท่านจะพอใจหรือไม่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าพวกเราจะต้องเรียนรู้จากชาวตองอวีนอีกมาก”

ขุนนางทั้งหลายเปล่งเสียงออกม้าง ๆ “น้อมรับบัญชา!”

หลังการประชุมขุนนาง เย็นนั้นเว่ยเหิงเหียนถูกผู้เฒ่าเว่ยเซิงมาร่วมชมการแสดงของเหล่าสนมชายาและนางรำดงามหลายคน เนื่องจากเว่ยอ๋องเป็นคนเอื่อยปาก เขาจึงปฏิเสธไม่ได้

อวีนซีเยว่กลับจากการประชุมช้ากว่าเว่ยเหิงเหียน ชั้นที่นั่งน้อยริบมารายงานว่าฮ่องเต้แคว้นเว่ยยามนี้ประทับกับเว่ยอ๋องและเหล่าสนมชายาที่ศาลากลางอุทยานหลวง ฮ่องเต้แคว้นตองอวีนึกสนุกขึ้นมา ก้าวเดินไปทางลานแสดงนั้น เห็นเหล่าสนมชายาทั้งหลายลดชั้นตนเองกลายมาเป็นนางรำ ทั้งนั่งน้อยห่มน้อย ร่ายรำอย่างดงาม

เว่ยเหิงเหียนนั่งเป็นประธาน ข้างกายมีเว่ยอ๋อง อีกด้านหนึ่งของเขาคือหลินเซียง ทั้งเว่ยอ๋องและหลินเซียงเอื่อยปากชมการแสดงของเหล่าสนมชายาแต่ละคนเบา ๆ พวกเขาเอื่อยกันคนละคำสองคำ ก่อนจะเห็นว่าอวีนซีเยว่มาถึงแล้ว

เหล่านางรำหยุดกายลงแล้วก้าวหลีกทาง อวีนซีเยว่เดินตรงเข้าไปหาเว่ยเหิงเหียนที่มองเขาตาเป็นประกาย ภาพในสายตาของเว่ยเหิงเหียนที่นางรำสวมชุดหลากหลายสีสันแหวกทางให้อวีนซีเยว่ซึ่งเดินมาหาเขานั้น ได้ขับเน้นความงดงามของฮ่องเต้แคว้นตองอวีนเสียยิ่งกว่าอะไร เหมือนอวีนซีเยว่นั้นดูเจิดจ้า ขณะที่คนอื่น ๆ เป็นเพียงไม้ประดับ

หลินเซียงหยัดกายลุก นำสนมชายาทุกคนยอบกาย “ถวายพระพรฮ่องเต้แคว้นตองอวีนพะคะ”

เว่ยอ๋องขมวดคิ้ว มองดูว่าอวิ้นซีเยว่จะมาแย่งที่นั่งของ หลินเซียงหรือไม่ แล้วเขาก็ต้องอ้าปากค้างเมื่ออวิ้นซีเยว่ถอด หน้ากากทองคำ ขยับตัวทรุดนั่งคร่อมบนตักเว่ยหงเหียน โอบสอง แขนรอบคอฮ้องได้แคว้นเว่ยแล้วก้มหน้าลงจุมพิตดูดีมอย่างไม่ สนใจสายตาผู้อื่น

จุมพิตนี้ดูดีมและหยาดเยิ้มยิ่งนัก ทุกคนล้วนได้ยินเสียงการ แลกเปลี่ยนอย่างไรรายอายนั้น อวิ้นซีเยว่เอียงศีรษะส่งลิ้นหวานไปทั่ว ริมฝีปากของเว่ยหงเหียน แล้วเชิญชวนให้อีกฝ่ายส่งลิ้นร้อนของ ตนเข้ามาเชยชิดหยาดน้ำหวานในริมฝีปากเขาบ้าง เว่ยหงเหียนยก แขนข้างหนึ่งโอบเอวบาง มืออีกข้างประคองท้ายทอยของฮ้องได้ แคว้นตงอวิ้น

พออวิ้นซีเยว่ถอนจูบออก เขาก็รังศีรษะของอีกฝ่ายเอาไว้แล้ว เอียงหน้าจุมพิตกลับด้วยความเสนาหา

จุมพิตนั้นกินเวลาอยู่ครู่หนึ่ง มากพอจะทำให้คนอื่นๆ เปลี่ยน สีหน้า อวิ้นซีเยว่ฝละจากมา แลบลิ้นเลียริมฝีปากหวานฉ่ำของ ตนเอง แยมรอยยิ้มบอกเขาเสียงนุ่มนวล

“เข้าไปรอที่ตำหนักนะ”

ฮ้องได้แคว้นตงอวิ้นวางมือบนอกแกร่งแล้วลูบตรงกลางลำตัว ของอีกฝ่ายอย่างเชิญชวน ทั้งสายต้าย้วยวนเล็กน้อยก่อนจะเดิน กลับตำหนักตนเอง

เว่ยอ๋องอ้าปาก ซี่ไปที่แผ่นหลังอวิ้นซีเยว่ หากยามนี้เขา สามารถเปล่งเสียงออกไปได้คงจะเป็นประโยคที่ว่า...เขาไม่เคยเห็น ใครหน้าด้านไรรายอายเช่นนี้มาก่อนเลย

เสียดายก็แต่เว่ยหงเหียนชอบตรงส่วนนี้ของอวิ้นซีเยว่ยิ่งนัก เขาหยดกายลุกตามอีกฝ่ายไปอย่างต้องมนตร์ ทั้งท่านปู่และสตรี

โหมงามทั้งหลายไว้เบื้องหลัง

ไฟราคะของเว่ยหงเหียนลุกโชนทันทีเมื่อก้าวเข้าสู่

ตำหนักของอวีนซีเยว่ ร่างของฮ่องเต้แว่นตงอวีนถูกรวบเข้าสู่อกกว้างท่ามกลางสายตาเหล่านั้ที่นางกำนัล ขำรับใช้ทั้งหลายรีบก้มหน้าลงเมื่อสองฮ่องเต้จุมพิตดูตึงกันอีกครั้ง และคราวนี้ก็ไม่จบลงโดยง่าย...ครู่หนึ่งค่อยมีเสียงแผ่วของอวีนซีเยว่ดังขึ้นเบา ๆ

“ข้ายังไม่ได้อาบน้ำเลย”

เว่ยหงเหียนซ่อนร่างนั้นขึ้นแล้วออกคำสั่งอย่างว่องไว “ไปเตรียมน้ำ”

อ่างน้ำขนาดใหญ่ที่มีก๊อบลินถูกลาปโรยไว้ถูกยกเข้าไปวางในห้องบรรทมอย่างรวดเร็ว พวกขันทีและนางกำนัลถอยไปหลังประตู ก่อนจะได้ยินเสียงน้ำดังกระซอก เสียงการเคลื่อนไหวและอีกสารพัดเสียงอันน่าอาย เน้นนานกว่าเสียงน้ำที่กระเพื่อมไหวนั้นจะสงบลง ทว่าเสียงครวญครางกลับยังดังไม่หยุด แม้พวกเขาจะอาบน้ำเสร็จแล้วเปลี่ยนมาอยู่บนเตียงแล้ว ม่านเตียงพลันสั่นไหวจากการขยับกายของคนด้านใน เสียงเตียงไม้กระแทกผืนดังเป็นจังหวะที่ทำเอาคนได้ยินหน้าแดงกำ

ครึ่งชั่วยามผ่านไป เสียงหอบหายใจได้หยุดลง เว่ยหงเหียนความมือลงข้างเตียงเพื่อหยิบเสื้อคลุมมาสวม เดินมาสั่งให้ข้ารับใช้ยกอาหารม้อเย็นเข้ามา อวีนซีเยว่นอนปรับลมหายใจให้สม่ำเสมอ ก่อนจะดึงผ้าห่มมาคลุมกายตนเอง แล้วยันกายลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง

เว่ยหงเหียนให้คนยกโต๊ะอาหารมาไว้ข้างเตียง ก่อนคืบอาหารป้อนเขาทีละคำ

ครั้นเห็นตะเกียบนั้นคืบของโปรดมาจ่อข้างปาก อวีนซีเยว่ก็

สะบัดหน้าไปอีกทางอย่างแรงอน รวบเส้นผมสีเงินมากองที่บ่าข้างหนึ่ง เปิดเปลือยลำคอและบ่าบอบบางที่มีรอยผุดผาดอีกข้างต่อสายตาของเว่ยหงเหียนน เอยอย่างเง้งอน “ท่านนี้ตามใจมากไม่ได้เลย”

เมื่อเห็นสายตาค้อนเคื่องที่อีกฝ่ายส่งมา เว่ยหงเหียนก็วางตะเกียบแล้วเคลื่อนตัวขึ้นไปบนเตียง ก่อนจะดึงม่านเตียงลง เหล่าขันทีนางกำนัลรีบถอยออกมา อวินซีเยว่หัวเราะออกมาเบา ๆ ก่อนจะถูกประกบริมฝีปากจูบ จากนั้นเสียงหอบหายใจและเสียงเนื้อกระทบกัน ตามด้วยเสียงเตียงขยับเคลื่อนไหวก็ดังขึ้นอีกครั้ง

หลังกกงทำใจกล้าทั้งที่หน้าแดงกำเดินไปข้างเตียง สั่งการให้คนยกจานอาหารไปเก็บอย่างรวดเร็ว เว่ยหงเหียนไม่สนใจพวกขันทีนางกำนัลที่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ คิวาจับหัวเตียงไม้ ขยับกายจนผู้ที่อยู่ใต้ร่างเขาด้วยกคลอน อวินซีเยว่เผยอปากครางขึ้นมาหนึ่งเสียง ยกขาเกี่ยวกระหวัดเอวแกร่ง ก่อนจะถูกเชยคางให้รับจุมพิตหนัก ๆ ทัวทั้งกายถูกบดเบียดจนแทบจมลงกับเตียง เว่ยหงเหียนเคลื่อนไหวรุนแรงอีกหลายครั้ง ก่อนจะหลังความสุขสมในร่างขาวเนียนนั้น

อวินซีเยว่เริ่มหมดแรงแล้ว เขาหอบหายใจ พลังทอดมองเพดานม่านมุ้ง กำผ้าห่มแน่นเมื่อเว่ยหงเหียนค่อย ๆ ถอนกายออก รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายโน้มตัวจุมพิตที่หน้าท้องขาว ในใจพลันอ่อนโยบขึ้นมา ยกมือขึ้นลูบเส้นผมดำขลับของฮ่องเต้ควั่นเว่ยที่ยันกายขึ้นจุมพิตกลีบปากแดงเรื่อของตน

เว่ยหงเหียนถอนจูบมาจุมพิตเครื่องหน้างดงามขึ้นหนึ่งอย่างอาวรณ์ อวินซีเยว่หลับตาให้เขาจุมพิตตรงนั้นที่ตรงนี้ที ก่อนจะครางออกมาเบา ๆ

“ข้าหิวแล้ว”

พวกข้ารับใช้รอจังหวะนี้อยู่แล้ว ยกอาหารที่ตั้งเตาจนอุ่น กำลังได้ที่เข้ามาวางบนโต๊ะตัวเดิม เว่ยหงเหียนคิดว่าเสื่อคลุมมาสวม ก่อนจะประคองอวินซีเยวให้ลุกขึ้นนั่งพิงตน ตามด้วยคิบบอาหารป้อน ใส่ปากแดงเรื่อที่อ้ารับอย่างเป็นธรรมชาติ

พวกหลิงกงนั้นไม่รู้จะวางสายตาไว้ที่ไหน ส่องแต่แว่นเว่ย ป้อนอาหารคนรักอย่างเอาใจหนึ่งคำ ก็จุกกลุ่มผมสีเงินหนึ่งที่ ป้อนหนึ่งที จุกหนึ่งที นิ้วเนี้ยอีกฝ่ายไม่ยอมเลิกรา รวากับบทรักเมื่อครู่ ไม่เพียงพอสำหรับเขา อวินซีเยวรำคาญเลยคว้าตะเกียบมาคิบบอาหารใส่ปากเว่ยหงเหียนไปคำใหญ่ เป็นเชิงให้อีกฝ่ายกินอาหารของตนไป เลิกวุ่นวายกับร่างกายตนได้แล้ว

หลังมือเย็น หัวหน้าชันที่คนใหม่ของเว่ยหงเหียนก๊ยกอ่าง น้ำอุ่นเข้ามา เว่ยหงเหียนจับสองเท้าของอวินซีเยวแช่ลงไปแล้ว นวดอย่างใส่ใจ อวินซีเยวมองการกระทำของเขา ก่อนจะยกยิ้มเจ้าเล่ห์

“หงเหียน ท่านอยากให้ข้าหลับสบายหรือไม่”

“อยากสิ” เว่ยหงเหียนตอบโดยไม่ต้องคิด ก่อนจะนั่งค้ำ เมื่อเท้าเรียวงามดังดอกบัวนั้นเลื่อนออกจากฝ่ามือเขา ยื่นเข้ามาได้เสื่อคลุม อวินซีเยวใช้นิ้วเท้าลูบคลำความเป็นชายของอีกฝ่าย พร้อมเอ่ยอย่างยั่ววน

“เช่นนั้นทำไมไม่ขึ้นมานอนเตียงเล่า”

เว่ยหงเหียนกระตุกยิ้มมุมปาก ดันอ่างน้ำอุ่นออกไปก่อนจะก้าวขึ้นเตียงอย่างรวดเร็ว เหล่าชั้นที่นางก้านัลล้วนได้ยินเสียงหยาบ โลงชวนคิดลึกลับเหล่านั้นอีกครั้ง หลิงกงครุ่นคิดว่าอวินซีเยวคงจะไม่ลืมใจหรือไม่ ว่าพຽ່ງนี้ยังมีประมุขราชกิจเข้า

สองฮ่องเต้ร่วมอภิรมย์จนดึกดื่น เช้าวันต่อมา อวินซีเยว่

รู้สึกตัวตื่นในตอนเช้าที่เว่ยหิงเหยียนอุ้มเขาลงอ่างอาบน้ำ ช่วยล้างตัว แล้วสระผมให้ ฮ่องเต้แคว้นตงอวี่นให้อีกฝ่ายปรนนิบัติร่างกายตนเอง รู้สึกเหมือนโดนเว่ยหิงเหยียนกอดหอมไปหลายครั้ง ก่อนที่ตนจะสามารถลุกให้หลังกึ่งและเหล่านางกำนัลช่วยแต่งกายได้

“วันนี้รวบผมทั้งหมดเถิด” อวินซีเยว่บอกนางกำนัลที่ดูแลเส้นผมของเขา ปกติอวินซีเยว่จะรวบผมเพียงครึ่งศีรษะ แต่วันนี้รวบผมทั้งหมด เปิดเปลือยลำคอที่เต็มไปด้วยรอยรักและรอยขบกัดอันร้อนแรงนั้น เมื่อเห็นบนลำคอขาวผ่องมีร่องรอยฝีมือตนอยู่เต็มไปหมด เว่ยหิงเหยียนก็อดใจไม่ไหว ยื่นหน้ามาหอมที่ลำคอจนวลงเนี่ยนนั้นเบา ๆ

อวินซีเยว่ยกมือขึ้นดันหน้าเขาออกพลาบอก “พวกเราต้องไปปฏิบัติราชกิจนะ”

เว่ยหิงเหยียนจึงได้ยอมละมือจากข้างเอวของอีกฝ่ายในที่สุด ก่อนจะไปทำหน้าที่ของตน อวินซีเยว่จะต้องพบเหล่าสนมชายาคนอื่น ๆ ของเว่ยหิงเหยียน ไม่ว่าฮ่องเต้แคว้นตงอวี่นจะตื่นสายหรือไม่ พวกนางล้วนจำต้องแต่งกายงดงามเจิดจ้านตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เดินทางมายืนเรียงแถวรอถวายพระพรในเวลาเดิมทุกวัน วันนี้ก็เช่นกัน

อวินซีเยว่ตั้งใจเดินออกมาสายเล็กน้อย ปกติเขาจะกล่าวทักทายพวกนางเพียงสองสามคำแล้วรีบไปปฏิบัติราชกิจ วันนี้กลับนึกสนุกอะไรไม่ทราบได้ จึงทรุดกายลงนั่งที่หัวโต๊ะ บอกให้เหล่านางกำนัลรินชาให้ทุกคน เหมือนตั้งใจจะสนทนากันก่อนออกไปทำงาน

หลินเชียงนั่งอยู่ใกล้อวินซีเยว่มากที่สุด เห็นรอยรักบนลำคอขาวผ่องของอีกฝ่ายชัดเจน นางข่มกั้นอารมณ์ขุมหนึ่ง เอ่ยด้วย

เสียงอ่อนหวาน “ฝ่าบาทเพคะ พวกหม่อมฉันมีเรื่องหนึ่งอยากจะ
เสนอพระองค์”

“พวกเจ้าคิดทำอะไรสนุก ๆ กระนั้นหรือ” อวีนซีเยวีย้มอย่าง
อารมณ์ดี สีน้าท่าทางเหมือนเบิกบานกับอะไรบางอย่าง ทั้งอ้อมเอิบ
และยังดูมีความสุขจนเหล่านสตรีนางในที่เหี่ยวแห้งเหล่านั้นรู้สึกริษยา
ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

หลินเซียงแย้มรอยยิ้ม “พวกหม่อมฉันจะผลักดันแสดงความสามารถเพคะ เพื่อสร้างความสุขให้ฝ่าบาททั้งสอง หวังว่าพระองค์
จะทรงให้เกียรติ ชมการแสดงของพวกหม่อมฉัน”

นางคิดมาเป็นอย่างดีแล้ว การแสดงเมื่อคืนวาน พวกนาง
อาศัยจังหวะที่อวีนซีเยวกำลังยุ่งดึงความสนใจของเว่ยหงเหียน
ทว่าพออีกฝ่ายปรากฏตัว ก็สามารถพาเว่ยหงเหียนไปจากพวกนาง
ได้ หากเป็นเช่นนั้น ที่พวกนางพยายามฝึกซ้อมกันมานั้นก็ไร้ความ
หมาย โอกาสที่มีอยู่น้อยนิดก็ยิ่งริบหรี่ ไม่สู้...เชิญอวีนซีเยวี่ให้นั่งดู
การแสดงของพวกนางด้วยเลยเป็นอย่างไร เว่ยหงเหียนจะได้อยู่ดู
พวกนางกับเขา

อวีนซีเยวี่ทำหน้าที่ตาสงสารขึ้นมาทันที “เมื่อวานนี้ ข้าคงจะ
ขัดจังหวะพวกเจ้าใช่หรือไม่ ขอโทษด้วยนะ ข้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าก็บอก
เขาแล้วแท้ ๆ ว่าจะรอที่ตำหนัก เขากลับเดินตามข้าไปเอง”

เหล่านมชายาทุกคนล้วนแจ้งแก้ไข พวกนางเกลียดท่าทาง
ขอไปทีแบบนี้ของอวีนซีเยวี่ที่สุด หลินเซียงยังคงเฝ้าถามอย่างนุ่ม
นวล

“ฝ่าบาททรงเห็นด้วยหรือไม่เพคะ”

อวีนซีเยวี่ยิ้มพร้อมพยักหน้าให้นาง สีน้าสตรีแต่ละนางจึง
ดีขึ้น “ข้าให้พวกเจ้าเตรียมการเต็มที่”

พวกนางต่างดีใจ พอถึงเวลาเหมาะสม อวินซีเยวก็กล่าวลา ลูกไปออกว่าราชการเช้าในราชสำนักแคว้นตงอวิน พอพวกแคว้นตงอวินจากไปจนเกือบหมดแล้ว เหล่าสนมชายาที่วางสายเอาไว้ในตำหนักของอวินซีเยวก็เรียกคนของตนมาสอบถามถึงสถานการณ์ในตำหนักฮ่องเต้แคว้นตงอวิน ซึ่งก็ล้วนแต่มีข่าวให้พวกนางต้องอกแตกตาย

พวกองครักษ์มิได้รับอนุญาตให้ตามเสด็จฮ่องเต้แคว้นตงอวิน ไปยังวังหลังของวังหลวงแคว้นเว่ย เยวี่เยียนได้ยืนยันว่าอวินซีเยวร่วมเตียงกับเว่ยหงเหยียนแล้ว เขารู้สึกปวดใจเล็กน้อย มาวันนี้ได้เห็นลำคอของฮ่องเต้แคว้นตงอวินมีร่องรอยการร่วมรักชัดเจน สีหน้าของเขายิ่งเศร้าสร้อย สุดท้ายก็อดเอ่ยขึ้นไม่ได้

“ฝ่าบาท”

อวินซีเยวมองเด็กหนุ่ม อีกฝ่ายเอ่ยเสียงเบา

“พระองค์ทรงปล่อยเกศาหงส์หรือไม่พะย่ะค่ะ หากออกว่าราชการเช่นนี้ ดูจะไม่เหมาะสมนัก”

อวินซีเยวนึกขึ้นได้จึงพยักหน้ารับ “ก็ไม่เหมาะสมจริง ๆ”

มีรอยรักไปอวดเหล่าสนมชายาล้วนสร้างความบันเทิงใจ แต่ถ้าอวดรอยรักเช่นนี้แก่เหล่าขุนนางคงจะดูไม่ดี อวินซีเยวกลับไปยังตำหนักในแคว้นตงอวิน ปรับเปลี่ยนทรงผมของตน ตอนที่นางกำนัลจะหิวนมให้ อวินซีเยวก็สั่งเยวี่เยียนให้มารับหน้าที่นี้แทน

อวินซีเยวชอบฝีมือการหิวนมของเด็กหนุ่มมากกว่าคนอื่น ๆ เพราะเขาอ่อนโยนนุ่มนวลเป็นอย่างมาก และยังหิวได้รวดเร็ว พอเห็นสีหน้าของเยวี่เยียนไม่สู้ดี ฮ่องเต้แคว้นตงอวินก็ไถ่ถามอย่างอ่อนโยน “เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือ”

“มิใช่พะยะค่ะ กระหม่อมเพียงอยากตามไปอารักขาพระองค์ที่วังหลังของแคว้นเว่ย” เวยีเยียนบอกสิ่งที่อยู่ในใจตน

อวีนซีเยว่ถอนหายใจ “วังหลังของเว่ยหงเหียนจะมีบุรุษคนอื่นนอกจากข้าได้อย่างไร หากเจ้าไปยอมเป็นผลร้ายมากกว่าดี เียนเออร์เด็กดี จงรออยู่ที่นี้เถิด”

เวยีเยียนก้มหน้าต่ำ เขาเองก็ทราบว่วาจานี้เป็นความจริง กระนั้นก็ยังกระซิบบอกอย่างดื้อดึง “ฝ่าบาท หากเกิดอะไรขึ้น กระหม่อมจะไปช่วยเหลือพระองค์อย่างแน่นอน”

อวีนซีเยว่นิ่งค้าง ก่อนจะพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้มอันไม่ถึงดวงตา “ข้ารู้ แต่จงฟังคำสั่งข้า ห้ามเจ้าไปยังวังหลังของเว่ยหงเหียนเป็นอันขาด”

เวยีเยียนถูกเขาย้ำถึงสองครั้ง จึงได้แต่พยักหน้ารับทั้งที่ใจไม่ยินยอมสักเท่าไร

อวีนซีเยว่เกล้าผมครั้งศรีษะ จากนั้นก็ออกว่าราชการเหมือนอย่างเคย เมื่อเทียบกับอวีนซีเยว่แล้ว เว่ยหงเหียนดูจะสดใส กระปรี้กระเปร่ากว่ามาก เขาว่าราชการอย่างมีความสุข มุมปากมีรอยยิ้มน้อยๆ ตลอดเวลา ทำเอาเหล่าขุนนางทั้งหลายคาดเดาไปต่างๆ นานา

แต่ก็มีขุนนางสันคิดบางคน พอเห็นฮ่องเต้กำลังเกษมสำราญ จึงถวายฎีกาขอให้โปรดเมตตาสนมชายาทุกคน ไปรยพิรุณพรมลงทุกหย่อมหญ้า เว่ยหงเหียนเห็นฎีกานั้นก็โยนทิ้งทันทีแล้วกล่าวออกมา

“เจ้ากล้าเอาเรื่องไร้สาระเช่นนี้มาเขียนฎีกากระนั้นหรือ ข้าจะร่วมเตียงกับใคร ไยต้องให้เหล่าขุนนางมายุ่งด้วย บอกข้าสิว่าหากข้าร่วมเตียงกับสนมชายาทุกคนในตำหนัก แผ่นดินมันจะดีขึ้นมาได้

อย่างไร”

ขุนนางทั้งหลายเงยบกริบ หากจะตอบว่าเพื่อเพิ่มปริมาณหน่อเนื้อมังกรให้มากขึ้น ฝ่าบาทของเขาคouldได้ถามกลับว่าตนยังหนุ่มยังแน่น ไม่ตายโดยง่ายหรอก แล้วจะริบสร้างทายาทไปทำไม

เว่ยหิงเหียนเห็นว่าแต่ละคนไม่กล้าตอบเขา จึงให้ขุนนางเสนอเรื่องร้องเรียนอื่นแทน

วันหยุดของฮ่องเต้ทั้งสองมาถึงในที่สุด เหล่าสนมชายาเองก็เตรียมการแสดงกันอย่างเต็มที่ เว่ยหิงเหียนมีสตรีที่ดำหนักในไม่มาก ปัจจุบันมีเพียงหลินก๊วยเพย ฉินซูเพย ฉินก๊วยเหริน และหนิงเหม่ยเหริน

ใกล้จะเริ่มการแสดงความสามารถแล้ว ทว่าสองคนยังคงคลอเคลียกันอยู่บนเตียง เว่ยหิงเหียนไม่ค่อยจะพอใจสักเท่าไรกับการจัดแสดงในวันนี้ เพราะสำหรับเขานับเป็นการเสียเวลาที่จะได้อยู่กับอวิ้นซีเยว่ ขณะที่ฮ่องเต้แคว้นตงอวิ้นก็ไม่สนใจจะรักษาเวลาเท่าที่ควร

อวิ้นซีเยว่เกาะจับหัวเตียงเพื่อพยุงตัว พลังเหลือมองเว่ยหิงเหียนที่จับต้นขาเรียวยกขึ้นเพื่อสอดใส่แท่งร้อนเข้าไปในช่องทางสวาท เขาออกแรงกระแทกกระทั้นจากเบื้องล่าง พร้อมมองจ้องดวงหน้าที่บิดเบี้ยวด้วยแรงอารมณ์ของอวิ้นซีเยว่

เว่ยหิงเหียนยกมือขึ้นดันโอบหน้านั้นมาจุมพิตดูดีมี อวิ้นซีเยว่สั่นสะท้านไปทั้งตัวเมื่อเขาสวนย้าที่จุดสวาทของตน ฝ่ามือร้อนฝ่าวปรนเปรอส่วนหน้าพร้อมกับย้ากายที่ด้านหลัง ไม่นานฮ่องเต้แคว้นตงอวิ้นก็ส่งเสียงหวานพร้อมทรุดกายลงอย่างหมดเรี่ยวแรง

เว่ยหิงเหียนจับอีกฝ่ายเปลี่ยนให้หันมาเผชิญหน้าเขา ขยับ

กายอย่างเราร้อนเพื่อรีดคลื่นหยาดหยดแห่งความสุขในกาย
บอบบาง อวินซีเยวโอบคอบเขา โยกคลอนไปตามจังหวะนั้น พอพายุ
อารมณ์สงบลง คนทั้งสองก็หอบหายใจ

“ออกไปได้แล้ว...” อวินซีเยวเอยอย่างอ่อนแรง

เว่ยหงเหียนกลับไม่ถอนกายออกตามใจอีกฝ่าย เพียงโอบ
กอดเขาเอาไว้พร้อมกดจูบที่หัวไหล่ขาวนวลอย่างหลงใหล อวินซีเยว
ประคองดวงหน้าของเขาขึ้นมา สบประสานสายตาก่อนจะแล
งุมพิตดุติ่ม ฮ้องเต้แคว้นตงอวินพลิกกายคร่อมทับร่างอีกคนโดยที่
ส่วนนั้นยังคงอยู่ในช่องสวาทของตน ขณะกำลังจะลงมือต่อ คนของ
เว่ยอ๋องก็มาตามพวกเขา

“ฝ่าบาท เว่ยอ๋องให้มาตามทั้งสองพระองค์พะยะค่ะ” ข้า
นหนึ่งทำใจกลัวยางานขึ้น

อวินซีเยวถอนหายใจโดยแรง ทรวดขบลงในวงแขนของเว่ย
หงเหียน

เมื่อเห็นฮ้องเต้แคว้นตงอวินทำหน้ามุ่ยอย่างน่ารัก เว่ยหง
เหียนก็ประคองใบหน้าดังามนั้นมาจูมพิตหลายต่อหลายครั้ง
อย่างอดใจไม่อยู่

“ฝ่าบาท...” ข้าทีของเว่ยอ๋องส่งเสียงขึ้นอีก

เว่ยหงเหียนถูกขัดจังหวะก็เอ่ยเสียงเครียด “เดี๋ยวพวกข้าไป”
เขาถอนกายจากเส้นทางอุ่นร้อนนั้นอย่างอารมณ์ บอกลให้คนของตน
เอาผ้าชุบน้ำมาให้เพื่อเช็ดตัว อวินซีเยวอนนึ่งให้อีกฝ่ายทำความสะอาด
สะอาด ตอนที่เว่ยหงเหียนลงมือเช็ดที่จุดซ่อนเร้นนั้น เขาก็เอ่ยถาม
เสียงเบา

“ฝ่าบาท พระองค์จะตั้งครรรค์มังกรเมื่อใดหรือ”

อวินซีเยวเลิกคิ้ว ทอดมองคนที่ใจจดจ่อกับเรือนกายส่วนล่าง

ของเขาเหมือนปรารถนาจะให้มีลูกออกมาจากท้องนี้สักคน ก่อนกล่าวเสียงนุ่ม “บุรุษแคว้นตงอวี่นไม่อาจจะตั้งครรภ์โดยง่ายหรอก” เขาพลิกตัวนอนคว่ำหน้า เผยให้เห็นก้นงามนอนของตน อวี่นซีเยว่ยกนิ้วขึ้นนับ

“ตอนที่ผู้ให้กำเนิดของข้าตั้งครรภ์ ข้าใช้เวลาอยู่แคว้นจินนานถึงเจ็ดเดือน ระหว่างนั้นมีบุรุษหลายคนมาที่ตำหนักเขา ส่วนพวกเราเพิ่งจะเข้าหอกันได้ไม่นาน ข้าว่า...”

เว่ยหงเหียนอดใจไม่ไหว วางมือบนก้อนเนื้อนุ่มขานั้นแล้วบีบไปหนึ่งที เส้นทางสวาทเกิดหลั่งน้ำขาวชุ่มที่สังสมภายในออกมาเล็กน้อย จุดดอกไม้ที่ถูกบีบจนน้ำหวานจากเกสรหลั่งออกมา เว่ยหงเหียนเช็ดมันอย่างอ่อนโยน

“พวกเราต่างแข็งแรง ไม่แน่ว่าอาจจะมิลูกด้วยกันเร็วกว่านั้นก็ได้อะหว่างนี้...ข้าจะพยายาม”

เขาโน้มตัวมาหอมแก้มอวี่นซีเยว่ เอย่ทั้งดวงตาที่เป็นประกาย “ไม่ว่าอย่างไร พวกเราก็คงต้องมีลูกด้วยกันให้ได้”

อวี่นซีเยว่เผยอริมฝีปากรับจุ้มพิตจากเขา เสียงครูดึงที่ดังจากม่านเตียงทำเอาขันทีของเว่ยอ๋องกระแอมออกมาดังๆ ให้สองคนบนเตียงรู้ตัว เมื่ออวี่นซีเยว่เนื้อตัวสะอาดแล้วก็คว้าชุดคลุมมาสวมปกปิดความงามของเรือนร่างให้เหลือเพียงความสง่างามของบุรุษเอย่บอกเว่ยหงเหียนที่เช็ดตัวอยู่บนเตียง

“ข้าก็หวังให้เรามีลูกด้วยกันสักคน”

เว่ยหงเหียนใจเต้นรัว ขณะที่อวี่นซีเยว่ยิ้มออกมาอย่างอารมณ์ดี หากเขามีลูกชายและได้เป็นฮ่องเต้แคว้นเว่ย แคว้นตงอวี่นของเขาก็จะปลอดภัยไร้กังวลไปอีกนานนับร้อยปี

ไม่นานหลังจากนั้น ฮ่องเต้ทั้งสองพระองค์ก็แต่งองค์ทรง

เครื่องเสร็จสิ้น เดินกอบกุ่มมือกันไปยังลานการแสดงที่มีเวทีอั่งรอรออยู่ก่อนแล้ว

เมื่อเห็นหลานชายแทบจะโอบประคองอวินซีเยวเข้ามา ชายชราก็ถลึงตาใส่อย่างอดไม่อยู่ อวินซีเยวเห็นเช่นนั้นก็ทำสีหน้าสำนึกผิด เอ่ยออกมาอย่างไม่เบานัก

“ขออภัยด้วยเวทีอั่งร พอดีเขาออกแรงมากเกินไป ข้าเลยเดินไม่ค่อยไหว”

เว่ยหงเหียนหลุดยิ้มกับคำพูดนั้น พอเห็นสายตาเวทีอั่งรเหลือบมองมาที่บริบทหน้าขริม พร้อมประคองอวินซีเยวอย่างอ่อนโยนมากขึ้น ให้นางนั่งเคียงข้างตนขณะชมการแสดง

พออวินซีเยวเห็นแก้อี้เดี่ยวสองตัววางคู่กัน ส่องได้แคว้นตงอวินก็เรียกคนของตนมาเปลี่ยนแก้อี้สองตัวนี้ให้กลายเป็นแก้อี้ยาวสำหรับนั่งสองคนในที่นี้ พอทรุดกายลงนั่งก็เอนกายอิงแอบเว่ยหงเหียนอย่างสบายอารมณ์

เวทีอั่งรเห็นดังนั้นก็อยากจะหาดาบมาฟันแยกคนทั้งคู่ออกจากกัน

การแสดงเริ่มจากหลินเซียงที่มีตำแหน่งสูงสุดเป็นคนแรก นางหยิบเอาพิณมาบรรเลงด้วยท่วงท่าสง่างาม เสียงดนตรีที่ขับกล่อมนั้นทำเอาอวินซีเยวหลับตาลง เผลอหลับในท่าซบป่าเว่ยหงเหียนเป็นที่เรียบร้อย

การเผลอหลับในขณะที่ผู้อื่นแสดงความสามารถนับเป็นการไม่ให้เกียรติอย่างสูง หลินเซียงเห็นเช่นนั้นก็ทอดสายตาตัดพ้อไปจนเว่ยหงเหียนรู้สึกตัว พอหันมองเห็นว่าอวินซีเยวหลับคาบ่าเขาไปแล้ว ชายหนุ่มก็ยกมือขึ้นกล่าวว่า

“ข้าอุ่นวายกับเขามากเกินไป ปล่อยให้เขาหลับเถิด เสี่ยว-

เต๋อจื่อไปเอาพัดมา”

เสี่ยวเต๋อจื่อเป็นนามของหัวหน้าชั้นที่คนใหม่ ซึ่งก็คือชั้นที่น้อยที่ไปตามอวิ้นซีเยวในราตรีนั้น เขาวิ่งไปเอาพัดมาให้เว่ยหงเหียนอย่างรวดเร็ว

ฮ่องเต้แคว้นเว่ยกางพัดแล้วยกขึ้นป้องแดดไม่ให้ส่องตาฮ่องเต้แคว้นตงอวิ้นที่กำลังชลลบบนป่าตุน พอเห็นท่าทางเช่นนั้น หลีกกองก็ก้าวเข้ามาเอยกับเว่ยหงเหียน

“ฝ่าบาท ให้พวกกระหม่อมหาอะไรมาบังแดดแทนพัดพะยะค่ะ”

“ไม่เป็นไร ข้าจะดูแลเขาเอง” เว่ยหงเหียนบอกขณะยกพัดค้ำเอาไว้เช่นนั้น สีหน้ายามหลับของอวิ้นซีเยว้นั้นน่าเอ็นดูที่สุด เว่ยหงเหียนอดจวบบนเส้นผมสีเงินของอีกฝ่ายไม่ได้

หลินเชียงถูกละเลยโดยสิ้นเชิง เมื่อเห็นว่าสายตาของเว่ยหงเหียนมีให้เพียงคนข้างกายเท่านั้น นางก็ติดพิณผิด ๆ ถูก ๆ จนจบการแสดงไปอย่างย่ำแย่ แม้ริมฝีปากยังมีรอยยิ้ม แววตากลับอึมครึม ยอบกายให้ผู้สูงศักดิ์แล้วเดินไปนั่งที่ด้วยใบหน้าขาวซีด

ฮ่องเต้แคว้นตงอวิ้นดูเหมือนจะง่วงนอนจริง ๆ ไม่ว่าต่อมากใครจะขึ้นแสดง เขาก็เอนพิงบำเว่ยหงเหียนหลับอย่างไม่รู้เรื่อง รู้ราว เว่ยหงเหียนจะเปลี่ยนท่านั่งหรือทำอะไรก็ไม่สะดวก บำเขาเริ่มชาแล้ว แต่ก็ตัดใจปลุกอีกคนไม่ลง เมื่อร่างกายรู้สึกเกร็งเครียด ไหนเลยจะได้สนใจว่าใครกำลังแสดงความสามารถอะไร สาวงามทั้งหลายพยายามดึงดูดความสนใจเต็มที่ ฉินซูหลันเห็นว่าเว่ยหงเหียนไม่แยแสก็แสวงหาเสียงดังหวังเรียกร้องความสนใจ ผลคืออวิ้นซีเยว่คราวออกมาอย่างไม่พอใจเบา ๆ เว่ยหงเหียนจึงถลึงตาใส่นาง โบกมือให้เงียบเสียงลง อย่าได้รบกวนคนนอนหลับ

ฉันทูลันจบการแสดงร้องเพลงของตนด้วยสีหน้าไม่ต่างจาก
หลินเตี๋ย เดินกระพืดกระพืดกลับมาอยู่ที่นั่งตน

เฉินก๊วยเหรินได้ทำการแสดงหลังจากนั้น นางแสดงการรำรำ
อย่างงดงาม โยกย้ายส่ายสะโพกอย่างชวนมอง เว่ยหงเหียนชอบ
การแสดงระบำฟ้อน จึงดูอย่างสนใจเล็กน้อย พอเห็นว่าตนสามารถ
ดึงดูดความสนใจของฮ่องเต้แคว้นเว่ยได้ สะโพกอันงามอนยิ่งสะบัด
แรงขึ้น ฉินก๊วยเหรินทำใจกล้าเยื้องย่างมาตรงหน้าเว่ยหงเหียน
พอจบดนตรี ร่างบอบบางก็เซล้มใส่ฮ่องเต้แคว้นเว่ยเหมือนตั้งใจและ
ไม่ตั้งใจ

เว่ยหงเหียนรู้สึกตัวในตอนนั้น ด้วยเกรงว่าอีกฝ่ายจะล้มทับ
อวีนซีเยวที่กำลังหลับ ด้วยมือไม่ว่างจึงยกเท้าขึ้นมายันร่างนางอย่าง
รวดเร็ว พลังเอ่ยเสียงเครียด

“ระวังหน่อยเถิด!”

ฉินก๊วยเหรินถูกถีบกลับมาจนล้มคว่ำ ดวงหน้านางแดงก่ำด้วย
ความอับอายยิ่ง ในตอนนั้นคนที่หลับอยู่เสมอได้ปรือตาขึ้นเล็กน้อย
อวีนซีเยวเห็นสาวงามนั่งอย่างขายขี้หน้าอยู่ใกล้ ๆ ก็กะพริบตาถาม
อย่างจ้วงเจีย

“การแสดงเริ่มแล้วหรือ”

เว่ยหงเหียนลูบเส้นผมสีเงินของคนในวงแขนอย่างอ่อนโยน
ขณะบอก “ใกล้จะจบแล้วละ”

“อ้าว” อวีนซีเยวนั่งตัวตรงในทันที ตื่นเต็มตาในตอนนั้น เอ่ย
ถามเว่ยหงเหียนขึ้น “ทำไมไม่ปลุกข้า”

เว่ยหงเหียนไม่ตอบแต่ลอบนวดไหล่ตนเอง อวีนซีเยวกล่าว
กับเขาอย่างเง้งอ

“เพราะท่านคนเดียวที่ทำให้ข้านอนไม่พอ เหวกก็ปวดด้วย”

เว่ยหงเหยียนเลื่อนมือไปที่สะโพกนิ่ม บีบเคล้นอย่างมีความหมายพร้อมถามอย่างเจ้าอารมณ์ “ปวดตรงนี้ใช่หรือไม่”

อวีนซีเย่วมองเขาด้วยดวงตาพราวระยับ กัดริมฝีปากเล็กน้อย เหมือนรู้สึกมันเขี้ยว

พอเห็นคนสองคนเริ่มเข้าสู่โลกส่วนตัวอีกครั้ง เว่ยอ๋องก็กระแอมเสีงดังจนคอแทบแตกหนึ่งครา สองช่องเต้เลยหยุดหยอกล้อกัน

อวีนซีเยว่เอื้อมือมือมารินชา พอสัมผัสสากก็ขมวดคิ้ว “ไม่อุ่นแล้วนี่”

เว่ยหงเหยียนกล่าวขึ้นทันที “เปลี่ยนขาให้ทุกคน”

เหล่านางกำนัลต่างเดินมาเปลี่ยนกาน้ำชาอย่างรวดเร็ว ไม่นานชาร้อนก็ถูกรินใส่ถ้วยของอวีนซีเยว่ อ๋องเต้แคว้นตงอวีนยกมันขึ้นมาดมกลิ่นชาที่ขิงใหม่ ขณะกำลังจะดื่มก็พลันเห็นการแสดงระบำของหญิงเหมยเหริน จึงหยุดมือแล้ววางถ้วยชาลง

การแสดงของหญิงเหมยเหรินนั้นเป็นการระบำดาบ เห็นชัดว่านางทุ่มเทกับการแสดงนี้มาก ถึงขนาดพานักระบำดาบจากนอกวังเข้ามาร่วมแสดงด้วย ซึ่งก็ไม่น่าประหลาดใจสักเท่าไร เพราะหญิงเหมยเหรินมีตำแหน่งสูงสุดในหมู่สนมชายาทั้งหลาย อีกทั้งเว่ยหงเหยียนก็สั่งประหารข้าราชการของนางจนหมด นางกำลังอยู่ในช่วงวิกฤติ ย่อมอยากหาทางทำให้ตนเองหลุดพ้นจากความอึดอัดนี้

เว่ยหงเหยียนเป็นนักรบ ไยเขาจะไม่สนใจเรื่องอาวุธ การเลือกแสดงระบำดาบนับเป็นทางเลือกที่ดี ขณะเดียวกันก็เป็นการกระทำที่โง่งมไม่น้อย

เว่ยหงเหยียนดื่มชา พลังมอองการแสดงนั้นอย่างสนใจ พักหนึ่งเขาก็รู้สึกถึงสิ่งผิดปกติ ถ้วยชาพลันหลุดจากมือตน ตอนที่หนึ่ง

เหมยเหรินหมุนตัวพร้อมวาดดาบ ในตอนนั้นนักแสดงชายคนหนึ่ง ก็พุ่งดาบมายังตัวเว่ยหงเหยียน

อวีนซีเยว่เคลื่อนไหวกายอย่างรวดเร็ว คราวตัวเว่ยหงเหยียน ไปอีกทางเพื่อหลบดาบนั้นแล้วเอาตัวเองเข้าบัง ดาบคมคงจะแทง เข้าที่หัวไหล่เขาเป็นแผลใหญ่กว่านี้ หากเว่ยหงเหยียนไม่ยกมือขึ้น กำคมดาบเอาไว้มิให้นักฆ่าแทงดาบเข้ามาลึกกว่านี้ หลิงกงตกใจ ร้องเสียงหลง

“ฝ่าบาท!”

นางกำนัลที่เป็นวรยุทธ์ของแคว้นตงอวีนพุ่งตัวเข้าหานักฆ่าที่ แผลงตัวมาคนนั้น หนึ่งในเหมยเหรินหน้าชิด เข้าอ่อนทรุดร่างลงกองกับ พื้น ขณะที่เหล่าเจ้านายทั้งหลายล้วนเกิดความผิดปกติ ไม่อาจยับ ตัวได้ เหตุฉุกเฉินวุ่นวายบังเกิดขึ้นเมื่อสองฮ่องเต้บาดเจ็บ เหล่าทหาร รีบเข้ามารักษาความสงบอย่างรวดเร็ว

หลิงกงรีบบอกให้เสี่ยวเต๋อจื่อไปตามหมอหลวง ขณะที่ตัว เขาพุ่งเข้าไปหาอวีนซีเยว่ที่จับไหล่ของตนแน่น เลือดสีแดงไหลออกมา จากบาดแผลเขา อวีนซีเยว่ถามคนข้างกายอย่างโมโห

“เหตุใดท่านจึงไม่หลบ!”

เว่ยหงเหยียนมีอาการแปลก ๆ อวีนซีเยว่ขมวดคิ้ว คราวตัวเขา เอาไว้แล้วบีบปากให้อ้าออก ก่อนเห็นลันที่ขึ้นเป็นผ้าขาว พอหมอ หลวงเข้ามาตรวจอาการทุกคน จึงทราบว่ามีน้ำขานนั้นมียาพิษที่ ทำให้เคลื่อนไหวร่างกายไม่ได้ชั่วขณะ

อวีนซีเยว่สั่งการอย่างรวดเร็ว ป้อนยาแก้พิษให้เว่ยหงเหยียน ก่อนเป็นลำดับแรก พร้อมให้ทหารคุมตัวพวกหนึ่งเหมยเหรินเอาไว้ โดยเฉพาะนักฆ่าที่แผลงตัวมา ห้ามให้เขาตายเป็นอันขาด ก่อนที่ ตนเองจะยอมให้หมอหลวงจัดการกับบาดแผล

เว่ยหิงเหยียนหายจากอาการชาแล้ว สั่งทหารमारไปลากตัว
นักฆ่าคนนั้นมาสอบสวนด้วยตนเอง

อวีนซีเยว่อยากจะตามไป อีกฝ่ายกลับบอกเสียงกรี๊ดให้เขากลับตำหนักไปพักผ่อน ฮ่องเต้แคว้นตงอวีนเลยยอมทำตามแต่โดยดี

ขออ่าน

หลินเซียงต้มยาแก้พิษเสร็จก็ส่งหมอลงกลับไปด้วย
 สีน้าอ่อนโยน เมื่ออยู่ลับหลังผู้คน ดวงหน้าก็แสดงความกราด
 เกรี้ยวออกมาอย่างยากจะระงับ

นางรู้มาก่อนแล้วว่าจะมีนักแสดงเข้ามาทำร้ายเว่ยหงเหียน
 หลินเซียงนั้นยึดมั่นในคำกล่าวที่ว่า ‘เรื่องยิ่งเสี่ยงยิ่งได้รับผล
 ตอบแทนสูง’ นางลืมหัดดาซึ่งหนึ่งหลับตาซึ่งหนึ่ง วางแผนให้หนึ่ง
 เหม่ยเหรินพานักฆ่าเข้าวัง ยิ่งพอรู้ว่าการแสดงของหนึ่งเหม่ยเหริน
 เป็นการระบำดาบ ย่อมคาดเดาได้ว่านักแสดงจะลงมือในการแสดงนี้
 พอนักฆ่าพุ่งดาบไปที่เว่ยหงเหียน หลินเซียงก็เร่งจะเอาตัวไปรับ
 ดาบเอาไว้ เพื่อการนั้นนางจึงสวมชุดสตรีที่มีเกราะอ่อนอยู่ด้านใน
 ซึ่งบิดาเป็นคนสร้างขึ้นมาให้ เวลารับดาบจะได้ไม่บาดเจ็บเท่าที่ควร

ใครกันที่ซ่อนแผนของนาง วางยาพิษในน้ำชา ทำให้หลินเซียง
 ที่ดื่มชาดับกระหายไปไม่อาจขยับตัวได้ในจังหวะสำคัญ ไม่เช่นนั้น
 ป่านนี้นางคงจะได้ความดีความชอบไปแล้ว

นางถอดชุดงดงามที่มีเกราะอ่อนด้านในแล้วยื่นให้แม่นม
หว่าน พร้อมเอ่ยสั่ง “ทำลายเสีย”

“ก๊วยเพยเพคะ เกราะอ่อนนี้มีราคาถึง...” แม่นมหว่านเอ่ย
อย่างไม่อาจตัดใจได้

“จะให้ใครมาตรวจพบจนสาวถึงเข้าได้กระนั้นหรือ!” หากมีคน
ทราบว่่าหลินเซียงแอบเตรียมการเอาไว้ ข้าหาอันน่ากลัวได้หล่นใส่
หัวนางเป็นแน่ “รีบทำลายมันให้เร็วที่สุดด้วย!”

แม่นมหว่านพยักหน้ารับหลายครั้ง รับเกราะอ่อนนั้นไป
ทำลายอย่างรวดเร็ว พอหมดเรื่องหลินเซียงก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่
ครุ่นคิดว่าใครเป็นคนทำลายแผนการของนาง ก่อนจะหยุดลงที่คน
ผู้หนึ่ง

คนที่บอกว่าน้ำชา นั้นหายร้อนแล้ว ทำให้เว่ยหงเหียนต้อง
เปลี่ยนกาน้ำชาของทุกคน...

อวินซีเยว่!

หลิงกกงส่งมอหลวงกลับไปด้วยสีหน้าขอบคุณ พอทั้ง
ห้องเหลือเพียงเขากับอวินซีเยว่ สีหน้าหลิงกกงก็แปรเปลี่ยน กระซิบ
เอ่ยกับฮ่องเต้แคว้นตงอวินที่นอนรักษาตัวขึ้น

“ฝ่าบาท ทรงระทำการเสี่ยงมากนะพะยะคะ ที่วางยาใส่น้ำชา
ของทุกคนเช่นนั้น”

อวินซีเยว่แยมรอยยิ้ม “ดังนั้นเมื่อลงมือ ก็ต้องไม่ให้ใครจับได้
อย่างไรเล่า”

หลิงกกงขมวดคิ้วมุ่น เอ่ยต่อเสียงเบา “ฝ่าบาททรงทราบได้
อย่างไรว่าจะมีการลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้แคว้นเว่ย”

อวินซีเยว่กระซิบตอบเบา ๆ “สนมชายาพวกนั้นมีหนทางใน

การล้วงข้าวจากตำหนักข้า ข้าก็มีความสามารถในการล้วงข้าวจากพวกนางเช่นเดียวกัน”

ตั้งแต่ตอนที่หลินเซียงกล่าวว่าเหล่าสนมชายาอยากจะแสดงความสามารถ อวินซีเยว่ก็สั่งการลงไปแล้วว่าให้ทุกคนตามสืบให้ได้ว่าสนมชายาแต่ละคนจะแสดงความสามารถอะไร ระเบียบของหนึ่งเหมยเหรินนั้นไม่ใช่ความลับ แม้ว่าอวินซีเยว่จะถือตราหงส์ของวังหลังแคว้นเว่ย แต่หลินเซียงเป็นแม่งานในครานี้ นางยังยอมปล่อยให้คนนอกเข้ามาร่วมทำการแสดงกับสนมชายา แสดงว่าในใจนางจะต้องมีแผนการ

หลังจากได้รู้จักสตรีคนนั้นมาหนึ่งชาติภพ อวินซีเยว่ก็รู้ว่านางชอบทำตัวเป็นแม่พระ เสียสละตนเองเพื่อปกป้องผู้อื่น ด้วยเหตุนี้เว่ยหงเหียนจึงซึ่งน้ำใจในตัวนางมาก เมื่อเอาข้อมูลตรงนี้มาเรียงต่อกัน เห็นชัดว่าหลินเซียงเดินหมากเสี่ยง ปล่อยให้ข้าเข้ามาและเตรียมทำตัวเป็นโล่ป้องกันให้เว่ยหงเหียน

หากตามนี้ของนางร้ายกาจ หากนางทำสำเร็จ นอกจากจะได้รับความซาบซึ้งใจจากเว่ยหงเหียนและผู้เฒ่าเว่ยแล้ว และเพราะอวินซีเยว่เป็นคนถือตราหงส์ กลับปล่อยให้คนนอกเข้าวังมาทำร้ายเว่ยหงเหียนได้ นี่เป็นจุดบอดที่จะทำให้ตราหงส์หลุดจากมือของอวินซีเยว่ไปได้โดยง่าย และหลินเซียงผู้นั้นก็จะได้รับความไว้วางใจให้ถือตราหงส์อีกครั้ง

ทว่าหากของนางยังมีจุดบอด เพียงใส่ยาลงไปในชาให้ทุกคนดื่ม หลินเซียงก็ไม่สามารถยับยั้งตัวมาเล่นบทบาทผู้เสียสละได้แล้ว อวินซีเยว่เลยได้โอกาสนั้นเอง ความจริงแปลที่โหล่เขาควรจะลึกกว่านี้ หากเว่ยหงเหียนไม่ฝืนตัวเองยกมือขึ้นมาจับดาบนั้นเอาไว้อย่างก่อน

ขนาดโตจนยาจนร่างกายขาไปเช่นนั้น อีกฝ่ายยังสามารถเคลื่อนไหวได้ อวินซีเยว่อดูรู้สึกนับถือฮ้องเต้แคว้นเว่ยในใจไม่ได้

“คนอย่างเว่ยหงเหียนมีศัตรูมากมาย เพราะเขาใช้ความเหี้ยมโหดในการปกครองมากกว่าเมตตา ดังนั้นเมื่อมีโอกาส เหตุใดคนในเงามืดจะไม่ลงมือ” อวินซีเยว่ยิ้มออกมาบางๆ “อีกไม่นานเว่ยหงเหียนก็จะต้องออกรบเพื่อปกป้องบัลลังก์ตนเอง”

ชีวิตที่แล้วก็เป็นอย่างนี้ มีกลุ่มคนต้องการสังหารเว่ยหงเหียน เขาต้องนำทัพปราบกบฏด้วยตัวเอง แม้ว่าตนจะเป็นถึงฮ้องเต้แล้วก็ตาม การครองราชย์ของเขาไม่ค่อยราบรื่น ทว่าในชีวิตนี้ พวกกบฏดูเหมือนจะลงมือช้ากว่าชีวิตที่แล้วของเขาและไม่รุนแรงเท่าในความทรงจำของอวินซีเยว่ อาจเพราะมิได้มีเพียงแคว้นเว่ยเท่านั้นที่กำลังผงาด แคว้นตงอวินก็ยิ่งใหญ่และคงอยู่

อวินซีเยว่ครุ่นคิดว่าการที่เขาเปลี่ยนโชคชะตาตนเอง คงจะส่งผลกระทบมาถึงเว่ยหงเหียนด้วย

อวินซีเยว่ได้รับบาดเจ็บเช่นนี้ เว่ยหงเหียนโมโหจนแทบจะฉีกเนื้อคนกิน นักฆ่าผู้นั้นถูกทรมานอย่างน่ากลัว สอบสวนทั้งวันทั้งคืนจนในที่สุดเขาก็ได้ความ เว่ยหงเหียนให้มิดิ่ที่สุดของตนไปจัดการ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงฮ้องเต้แคว้นตงอวิน ย่อมไม่อาจจะประมาทได้แม้แต่หน่อย

เว่ยหงเหียนกลับมายังตำหนักของอวินซีเยว่ในตอนดึก เห็นว่าฮ้องเต้แคว้นตงอวินกำลังนอนหลับสนิท สอบถามอาการก็พบว่าอีกฝ่ายไม่ได้รับบาดเจ็บมากนัก ทว่าในตอนที่ย่านนั้นเอาตัวเข้ามา บังเขาไว้อย่างตราตรึงอยู่ในใจ เว่ยหงเหียนเดินไปมองดวงหน้างดงามของอีกฝ่าย ก่อนจะโน้มหน้าลงไป

อวินซีเยวกำลังหลับฝันถึงเรื่องเก่า เขาเอื้อมมือมากุมชาย
แขนเสื้อเว่ยหงเหียนโดยไม่รู้ตัว ละเมอออกมาเบาๆ “หงเหียน...
อย่าไป...”

เว่ยหงเหียนใจอ่อนเป็นขี้ผึ้งละลาย หลุดตัวลงจูบหน้าผาก
แล้วโอบกอดคนรักเอาไว้ เอยด้วยเสียงนุ่มนวล “ข้าจะไม่ไป หากว่า
ฝ่าบาทไม่ต้องการ ข้าจะไม่มีทางไปจากท่านแน่”

อวินซีเยวยังคงหลับไม่รู้เรื่อง เว่ยหงเหียนป็นขึ้นเตียงและ
โอบกอดอีกคนเอาไว้ กดจูบที่กระหม่อมบางและเส้นผมสีเงินสววย
ในอกเต็มตื่นไปด้วยความรักที่ยากจะหาคำมาบรรยายได้

เช้าวันต่อมา เว่ยหงเหียนบอกให้หลิงกงไปแจ้งข่าวเรื่อง
ที่อวินซีเยวถูกทำร้ายจนบาดเจ็บแก่เหล่าขุนนางแคว้นตงอวิน เพื่อให้
ให้ฮ่องเต้ตงอวินได้พักผ่อนอีกหนึ่งวัน ในขณะที่ตัวเขารีบไปจัดการ
เรื่องราวทั้งหลาย พออวินซีเยวตื่นขึ้นมาก็ได้ข่าวว่าพวกกบฏถูกจับ
ได้หมดแล้ว กำลังรอการประหาร ฮ่องเต้แคว้นตงอวินจึงขมวดคิ้ว
สงสัย

“ทำไมจึงรวดเร็วเพียงนี้”

“เพราะพวกเขาหนีเข้าแคว้นตงอวินพะยะคะ” หลิงกงยิ้ม
กว้าง คีบอาหารมาป้อนอวินซีเยวที่ไหล่บาดเจ็บ จึงกินอาหารเอง
ไม่สะดวก “พวกเขาส่งคนมาลอบสังหาร พอได้ข่าวว่าการลอบสังหาร
ไม่สำเร็จ ก็รีบหนีไปยังแคว้นตงอวิน ทหารแคว้นตงอวินเห็นพิรุณ
เลยจับตาดูอยู่ก่อนแล้ว พอได้ข่าวก็รวบตัวพวกเขาเอาไว้ได้ ทั้งหมด
ก็เพราะทหารทุกคนล้วนโมโหที่พระองค์ทรงบาดเจ็บด้วย”

อวินซีเยวพยักหน้ารับ หลิงกงกล่าวต่อว่าเว่ยหงเหียนได้
ออกกราบขอการ มอบของล้ำค่าให้แคว้นตงอวินเพื่อขอบคุณที่เขา

ปกป้องตนเอง จากนั้นเหล่าทหารองครักษ์ต่างคุกเข่าลง ขอมาร่วม
คัมภีร์อวินซีเยวที่วังหลังแคว้นเว่ย

อวินซีเยวได้ยืนเช่นนั้นก็ส่ายหน้าทันที หากทหารองครักษ์
ของเขาเข้ามาในวังแคว้นเว่ย ย่อมทำให้เกิดข้อครหาได้ง่าย ที่น่ากลัว
กว่านั้นคือหากเว่ยหงเหียนโมโหหึงขึ้นมา องค์กรของเขาคงได้
ตายเรียบ เขาบอกหลิงกงให้ไปบอกพวกเยวี่เยวี่ให้เลิกล้มความ
คิดซะ ไม่เช่นนั้นเขาจะไล่ให้ออกให้หมด และเพื่อให้ทุกคนสงบใจ เขา
จึงเขียนสารไปขอทหารหญิงจากแม่ทัพเหวินมาคัมภีร์ตนเองที่นี้
แทน

เย็นวันนั้นเว่ยหงเหียนมาป้อนอาหารเขาอย่างใส่ใจ อวิน-
ซีเยวก็อากหายโดยเร็ว จึงยอมอยู่นิ่งๆ ไม่ออกแรงมาก พอเห็น
มือของเว่ยหงเหียนยังมีผ้าพันแผล อวินซีเยวก็อ้อมมือไปจับ
พร้อมเอ่ยอย่างเสียใจ

“ขอโทษ”

“เรื่องอะไรหรือ” เว่ยหงเหียนกุมมือเขากลับ

อวินซีเยวบอกเสียงเบา “ข้าถือตราหงส์ของแคว้นเว่ย กลับ
ไม่เข้มงวดเรื่องส่งคนเข้าตำหนักใน ทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้”

“ไม่มีใครโทษฝ่าบาทหรอก” เว่ยหงเหียนกล่าวปด แท้จริง
แล้วเว่ยอ๋องได้ไว้วางเรื่องนี้กับเขา โชคดีที่อวินซีเยวเอาตัวเข้าบัง
ดาบ ดังนั้นท่านปู่ของเขาเลยเถียงอะไรมาไม่ได้ “ท่านพักผ่อนให้
หายเถิด”

ได้ยินเขาเอ่ยเช่นนั้น อวินซีเยวก็อโล่งใจว่าเว่ยหงเหียนคงจะไม่
เอาตราหงส์ไปจากมือเขา ฮองเต้แคว้นตงอวินยังออกราชโองการ
ตอบโต้ฮองเต้แคว้นเว่ยว่าตนเองทำหน้าที่ดูแลวังหลังของเว่ยหง-
เหียนไม่ดี ทำให้ไม่มีหน้าไปรับความดีความชอบใดๆ ของลัค่า

เหล่านี้จึงขอมอบคืนแก่แคว้นเว่ย เมื่อทำเช่นนั้นขุนนางทั้งสองแคว้น
จึงรู้สึกพึงพอใจที่ฮ่องเต้ทั้งสองอ่อนน้อมถ่อมตน ให้เกียรติซึ่งกัน
และกัน

หลังจบเรื่อง อวินซีเยว่กับเว่ยหงเหียนก็ถอนหายใจออกมา
พร้อมกัน ครอบครัวของฮ่องเต้ก็เป็นเช่นนี้ ไม่ว่าจะมามีเรื่องไร้สาระ
แค่ไหนก็ต้องประกาศให้คนนอกรู้

อวินซีเยว่ได้รับบาดเจ็บที่ไหล่ จึงทำงานไม่ได้มาก กระนั้น

เขาก็อ่านฎีกาที่เหล่าขุนนางส่งเข้ามา ส่วนมากเป็นปัญหาเรื่อง
การค้า ฮ่องเต้หนุ่มครุ่นคิดแล้วให้เว่ยหงเหียนมาช่วยเขียนฎีกาของ
ตน ทำเอาอีกฝ่ายตกใจไม่น้อย

“สามีภรรยา ก็เหมือนคนคนเดียวกัน ไยข้าต้องให้ขุนนางมา
ช่วยเขียนแทนที่จะเป็นท่านด้วย” อวินซีเยว่ถามหน้าตาย

“ฝ่าบาทไว้ใจข้า” เว่ยหงเหียนตาเป็นประกาย

อวินซีเยว่ยิ้มเยาะ ก่อนจะเอียงหน้าไปกระซิบบอกเขาเบา ๆ
“ข้าวางกับดักท่านอยู่หรือก หากว่าท่านผิดพลาดอะไรแม้แต่ร้อยละ
คนแคว้นตงอวินก็จะแค้นเคืองท่านที่หลอกใช้ฮ่องเต้ของพวกเขา
และข้าก็หาเรื่องหย่ากับท่านได้”

เว่ยหงเหียนไม่กลัวความโกรธแค้นของชาวตงอวิน แต่พอได้
ยินวจาสุดท้าย สีหน้าเขาก็เปลี่ยนไปทันที หลบตามองหน้าท้อง
ของอวินซีเยว่อย่างใช้ความคิด

หากมีลูกด้วยกันสักคน อวินซีเยว่คงจะไม่หย่ากับเขาแน่

ทว่าสิ่งที่อวินซีเยว่พูดออกมานั้นเป็นเรื่องจริง เรื่องหลักของ
เขาคือเขาอยากให้เว่ยหงเหียนได้อ่านฎีกาตน และศึกษาการตัดสินใจ
ของอวินซีเยว่ให้ดี ทำให้เว่ยหงเหียนตายใจว่าอวินซีเยว่ไว้ใจ

แน่นอนว่าเขาจะคัดแยกฎีกาสำคัญให้ห่างจากมือของฮ่องเต้แคว้นเว่ย เพื่อเอาไว้อ่านและตรวจสอบด้วยตนเอง

อีกจุดประสงค์หลักก็คือ...เว่ยหงเหียนเป็นพวกชอบความเท่าเทียม หากอวินซีเยว่ยอมให้เขาดูฎีกาของแคว้นตงอวิน ไม่นานเว่ยหงเหียนก็ต้องยอมให้เขาดูฎีกาของแคว้นเว่ยเช่นกัน การรู้ข่าวสารของผู้ที่อาจจะเป็นศัตรูในภายภาคหน้า นับเป็นสิ่งที่ทำให้อวินซีเยว่ได้เปรียบ

เว่ยหงเหียนทำตามอย่างที่อวินซีเยว่คิด หลังจากช่วยตรวจดูฎีกาของแคว้นตงอวินมาสักพัก ฮ่องเต้แคว้นเว่ยก็ให้หัวหน้าชั้นที่นำฎีกาของแคว้นตนมาให้อวินซีเยว่ลองอ่าน พิจารณา และถึงขั้นช่วยตัดสินใจ อวินซีเยว่ตรวจฎีกาของแคว้นเว่ยไปอย่างมีความสุข แต่สักพักเขาก็เริ่มขึ้นได้...เว่ยหงเหียนกำลังซ่อนแผนใช้งานเขาให้บริหารแคว้นเว่ยอยู่หรือไม่

เว่ยหงเหียนเป็นนักรบที่ยอดเยี่ยม ทว่าเป็นนักปกครองที่ไม่เก่งสักเท่าไร หลักฐานก็คือในชีวิตก่อนหน้านี้ แคว้นเว่ยมีกลุ่มกบฏเกิดขึ้นเพราะความอดอยากของราษฎร เว่ยหงเหียนอาจจะรู้ว่าสมควรวางแผนสังหารศัตรูอย่างไร แต่เขาไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหาภัยแล้งอย่างไร

เทียบกันแล้วอวินซีเยว่ที่ได้รับการสั่งสอนจากเสวี่ยหงและลู่ฉวินเป็นนักปกครองที่เก่งกาจกว่ามาก ฮ่องเต้แคว้นตงอวินอาจจะไม่ยอมมอบแบบร่างกังหันน้ำ หรือว่าแบบร่างของอุปกรณ์ช่วยชาวแคว้นเว่ยซึ่งประสบภัยแล้ง แต่เขามีเล่ห์เหลี่ยม มีหลักจูงใจคนที่จะทำให้ราษฎรเชื่อว่าราชสำนักไม่เคยทอดทิ้งพวกเขา พยายามเต็มที่อยู่เสมอเพื่อความสุขของคนเหล่านี้ และมีวิธีการช่วยให้ผู้ได้ปกครองซาบซึ่งจนน้ำหุน้ำตาไหล ชนิดที่ว่าขายตัวแล้วยังช่วยเขา

นับเงิน

กว่าที่อวินซีเยวจะรู้ตัวก็ตอนที่แคว้นเว่ยไม่มีกบฏใด ๆ ผู้คนพึงพอใจในการปกครองของเว่ยหงเหียน ไม่ถูกคนเลวปลุกปั่นโดยง่าย ไม่คิดอยากจับอาวุธขึ้นสู้ศึก ทวงความยุติธรรมให้ตนเอง

สรุปแล้วระหว่างพวกเขานั้น...ใครตกหลุมพรางใครมากกว่ากัน เรื่องนี้ยังยากจะอธิบาย

หนึ่งหมื่นเหรินไม่มีส่วนกับการลอบสังหารเว่ยหงเหียน

ในครั้งนี้ ทว่านางก็เป็นคนพามีอสังหารมาอยู่ตรงหน้าเขา จึงถูกจองจำไว้ในคุกหลวง ได้เห็นการทรมานนักโทษชนิดที่ว่าฆ่าให้ตายเสียยิ่งดีกว่า นางจึงติดสินบนผู้คุมให้ส่งสารฉบับหนึ่งไปให้ครอบครัว ได้ทำหนังสือมาคุกเขาขอรับรองเว่ยหงเหียนให้ปล่อยบุตรสาวตนเอง ทว่าเว่ยหงเหียนปฏิบัติตามกฎ โทษร้ายแรงที่หนึ่งกั๊ยเหรินทำนั้น ไม่อาจจะเว้น

ได้ทำหนังสือไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร สุดท้ายจึงแอบติดสินบนชั้นที่ของอวินซีเยวเพื่อขอพบฮ่องเต้แคว้นตงอวิน คิดจะขอให้อวินซีเยวช่วยเหลือบุตรสาวตน

“ฝ่าบาท เยื่อติดกับแล้วพะยะค่ะ” หลีกงกงกระซิบบอกในตอนต่ออวินซีเยวกำลังอาบน้ำ

หลังจากมอบกายให้เว่ยหงเหียน อวินซีเยวก็ต้องอาบน้ำเป็นชั้นเป็นตอนมากขึ้น เขากำลังแช่ตัวอยู่ในอ่างน้ำที่ไรด้วยกลีบกุหลาบ พอได้ยืนิวจานั้นก็กระซิบบอกหลีกงกงให้เตรียมการบางอย่าง หลีกงกงได้ยินก็เดินไปบอกเหล่านางกำนัล ฮ่องเต้แคว้นตงอวินต้องการดอกไม้เพิ่มเพื่อทำแป้งหอม ให้นางกำนัลทุกคนไปเด็ดดอกไม้จากอุทยานหลวง

นางกำนัลทุกคนนั้นย่อมหมายถึงนางกำนัลที่สนมชายาวางไว้เป็นไส้ศึกในตำหนักของอวิ้นซีเยว่ หลีกกงส่งพวกนางไป พร้อมให้ขันทีสองสามคนตามไปคอยช่วยนางกำนัลพวกนั้น ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นขันทีของผู้อื่นแฝงตัวมาอยู่ที่ตำหนัก ส่วนตนเองกลับมาช่วยอวิ้นซีเยว่แต่งกายแล้วพากันแอบออกไปหลังตำหนัก พบกับใต้เท้าหนึ่งแห่งราชสำนักแคว้นเว่ย

“ฝ่าบาททรงทราบได้อย่างไรพะย่ะค่ะว่าใต้เท้าหนึ่งจะมาขอความช่วยเหลือจากพระองค์”

“เว่ยหงเหยียนเป็นคนหนักแน่น ยากนักที่หาจะฉีกกฎเพื่อผู้อื่น และตอนนี้เขาก็กังหนางเมินเว่ยอ๋อง เมื่อเข้าหาเว่ยอ๋องก็มีเป็นผลแล้ว ใต้เท้าหนึ่งยอมนึกถึงข้าเป็นธรรมดา” อวิ้นซีเยว่แยมรอยยิ้ม “ไม่มีบิดาที่ไหนไม่รักบุตรสาว ยกเว้นผู้ให้กำเนิดข้า”

หลีกกงกำหนัดไม่เอื่อยอะไร อดีตฮ่องเต้แคว้นตงอวิ้นก็ไม่เคยสนใจอวิ้นซีเยว่จริง ๆ นั่นละ รวากับว่าความเป็นตายของโอรสผู้นี้ไม่เกี่ยวข้องกับเขา เมื่อพิจารณาจากสาเหตุที่ทำให้อวิ้นซีเยว่กำเนิดมาก็สามารถเข้าใจได้

ใต้เท้าหนึ่งเห็นอวิ้นซีเยว่ก็คุกเข่าก้มศีรษะ “ถวายบังคมฝ่าบาท ขอทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่น ๆ ปี”

อวิ้นซีเยว่แยมรอยยิ้ม “รีบเอ๋ยมาเถิด ต้องการพบข้าเพราะอะไร”

ใต้เท้าหนึ่งเฝ้าปากเป็นเส้นตรง ก้มศีรษะอย่างจริงจัง “ขอฝ่าบาททรงช่วยบุตรสาวไม่เอาไหนของกระหม่อมด้วยเถิดพะย่ะค่ะ”

อวิ้นซีเยว่เอียงคอ “บุตรสาวของเจ้า...ให้หนึ่งเหมยเหรินที่ส่งนางกำนัลมาเป็นไส้ศึกในตำหนักข้าหรือไม่”

ใต้เท้าหนึ่งเหวี่ยงตักในทันที เรื่องที่บุตรสาวกระทำเช่นนั้นเขา

ก็รู้ และยังช่วยสนับสนุนด้วย พอคิดว่าพวกตนเคยคิดร้ายกับผู้อื่น แต่กลับต้องมาขอให้คนผู้นั้นช่วยเหลือ ได้เท่าหนึ่งได้แต่ชมความรู้สึกขมขื่นนั้นลงคอพร้อมเอ่ย “นางก้านัลผู้นั้นมิเคยทำร้ายฝ่าบาท ขอทรงเมตตาด้วยพะย่ะค่ะ”

อวีนซีเยว่จะต้องรู้ทุกการเคลื่อนไหวของเขาอยู่แล้ว ไม่เช่นนั้น...เขาอยากพบขันทีแคว้นตงอวีนจะได้พบโดยง่ายหรือ นี่มิใช่แผนการของฮ่องเต้แคว้นตงอวีนหรืออย่างไร เมื่อมีชีวิตของบุตรสาวเป็นเดิมพัน ได้เท่าหนึ่งก็ได้แต่ขอร้องคนตรงหน้าอย่างจริงจังเท่านั้น

อวีนซีเยว่ลูบเส้นผมสีเงินของตนและหัวเราะออกมาเบา ๆ ดวงตาที่โหระริกเหมือนต้องเปลวไฟของเขาทอดมองขุนนางแคว้นเว่ยเหมือนนิกสนุก ทำเอาได้เท่าหนึ่งถึงกับขนหัวลุก คล้ายว่าตนได้เอาคอไปพาดบนดาบของอีกฝ่าย และกำลังรอการพิพากษา

“ถ้าข้ายอมช่วยบุตรสาวของเจ้า แล้วข้าจะได้อะไร”

ได้เท่าหนึ่งสลดลมหายใจลึก ดวงตาเปล่งประกายด้วยความหวัง “กระหม่อมยินดียกทรัพย์สินสมบัติครึ่งหนึ่งของตระกูลหนึ่งให้ฝ่าบาทพะย่ะค่ะ”

“ได้เท่าหนึ่ง...เจ้าคิดว่าฮ่องเต้อย่างข้าจะหลงมัวเมาในสมบัติอย่างนั้นหรือ” อวีนซีเยว่ยิ้มหวาน

“...” ได้เท่าหนึ่งค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมา กล่าวขึ้นอย่างสับสน “เช่นนั้นฝ่าบาทประสงค์สิ่งใดหรือพะย่ะค่ะ”

อวีนซีเยว่ยิ้มรอยยิ้ม “ครอบครัวของนางก้านัลที่พวกเจ้าส่งเข้ามายังตำหนักของข้า อยู่ในกำมือพวกท่านใช่หรือไม่”

“พะย่ะค่ะ” ได้เท่าหนึ่งพยักหน้ารับ

อวีนซีเยว่ย่อตัวลง ก่อนจะกวักมือให้อีกฝ่ายเข้ามา กระซิบบอกบางอย่างเสียงนุ่มนวล ได้เท่าหนึ่งถึงกับเบิกตากว้าง

อวินซีเยว่บาดเจ็บ เว่ยหงเหียนย๋อมงดเว้นการคลอเคลีย

กันระหว่างพวกเขา ทว่าราตรีนี้อวินซีเยว่กลับจุ่มใจในตอนที่เขานั่งอ่านตำราการปกครองที่โต๊ะเล็ก ส่องเต้แคว้นตงอวินดับเชิงเทียน ก่อนจะเบียดกายขึ้นมานั่งบนตัก กอดจูบอย่างแรงรัย้วยวน

เว่ยหงเหียนจูบตอบ รู้สึกว่าอวินซีเยว่ล้วงมือเข้าในชุดคลุมมังกรของตน ดึงทิ้งเสื้อผ้าอาภรณ์อย่างดูร้ายจนเขาประหลาดใจ จริตการย้วยวนของอวินซีเยว่ค่อนข้างทรงอานุภาพ เว่ยหงเหียนรู้ตัวอีกทีก็ตอนที่พวกเขาคลอเคลียกันอยู่บนเตียงแล้ว

ส่องเต้แคว้นเว่ยผละจากอีกฝ่ายเมื่อได้สติ อวินซีเยว่กลับโอบกอดเขาไว้แน่นเหมือนว่าเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อย เว่ยหงเหียนไม่กล้าขยับมากเพราะกลัวกระทบแผลอีกฝ่าย เอ่ยขึ้นเสียงเครือด “ฝ่าบาทยังบาดเจ็บ...”

อวินซีเยว่คลายมือที่กอดลง เว่ยหงเหียนรีบลุกขึ้น ทว่ามือของเขาถูกคว้าเอาไว้แล้ววางบนแก้มเนียนของอีกฝ่าย ดวงตาสีฟ้าเข้มของส่องเต้แคว้นตงอวินทอดมองกลับอย่างออกอ้อนแถมตัดพ้ออวินซีเยว่เอ่ยเสียงสั้นเครือ

“สักครั้งก็ไม่ได้หรือ ข้าคิดถึงท่านนะ”

ในหัวของเว่ยหงเหียนพลันขาวโพลนกับสีหน้าเช่นนั้น จากนั้นก็ประหนึ่งมีบางสิ่งเข้าสิงเขา ม่านเตียงเริ่มสั่นไหว เสียงครวญครางดังแว่วออกมานอกห้อง พร้อมกับเสียงนื้อกระแทกกันอย่างหยาบโชน หลีกกมมีภูมิต้านทานแล้ว ได้แต่นิ่งฟังและครุ่นคิดว่า เว่ยหงเหียนคนนี้ไม่เคยทนต่อแรงย้วยวนปลุกเร้าของอวินซีเยว่ได้เลย

อาจเพราะผ่านมาแล้วหนึ่งชีวิต อวินซีเยว่เลยรู้ว่าเขาจะต้องมีท่วงท่าเช่นไร เว่ยหงเหียนถึงจะหลุดจากการควบคุมบนเตียง

และจะขยับตัวอย่างปาเถื่อน เมื่อแท่งร่อนนั้นสอดเข้ามาในช่องทาง
สวาทของตน ช่องใต้แคว้นตงอวีนก็ออกแรงตอดรัด พร้อมจับมือ
ของอีกฝ่ายเข้ามาในริมฝีปากแดงเรื่อ ดูดเลียแล้วขบกัดเบา ๆ

เว่ยหงเหยียนสูดลมหายใจลึก เอื้อมมือคว้าร่างนั้นมาขยับ
โยกอย่างรุนแรงจนเตียงหลังใหญ่ขยับเคลื่อน ช่องใต้แคว้นตงอวีน
รู้สึกว้าบาดแผลของตนถูกบีบขย้ำเหมือนสัตว์ป่าล่าเหยื่อก็ได้แต่
ขมกลืนความเจ็บปวด ยกสะโพกให้อีกฝ่ายระบายความกำหนัดที่
สั่งสมของตนเต็มที่

เว่ยหงเหยียนเองก็อดอยากมาสักพักหนึ่ง ภายในห้องมืด
สนิทมีเพียงแสงจาง ๆ ของจันทร์เสี้ยวที่พอจะทำให้เห็นว่าเงาร่าง
ขาวละเอียดของอวีนซีเยว่เคลื่อนไหวอย่างไร ความวับแวมนี้นี้ยังทำ
ให้เว่ยหงเหยียนเฝ้าใจจนควบคุมแรงปรารถนาไม่ได้

หลังพายุอารมณ์ผ่านพ้นไปหลายรอบ สัตว์ร้ายได้กินเนื้อจน
อิ่มหน้าสำราญแล้ว เว่ยหงเหยียนก็โอบกอดคนรักข้างยั่วเอาไว้อย่าง
ถนอม อวีนซีเยว่สะอื้นออกมาเบา ๆ

เว่ยหงเหยียนตกใจ โอบกอดอีกฝ่ายแน่นขึ้นพร้อมกระซิบถาม
“เหตุใดฝ่าบาทจึงร้องไห้...”

“ข้าเจ็บไหล่...” อวีนซีเยว่ตอบเสียงสั่นเครือ

เว่ยหงเหยียนจึงคิดขึ้นได้ รีบบอกให้หัวหน้าขันทีของตนจุด
โคมในห้องให้สว่าง ไหล่ที่บาดเจ็บข้างนั้นของอวีนซีเยว่มีเลือดไหล
ออกมาแล้ว ช่องใต้แคว้นตงอวีนเม้มปาก แต่หยาดน้ำตายังคงไหล
ออกมา เห็นชัดว่าอดกลั้นมาพอสมควร

เว่ยหงเหยียนรู้สึกเหมือนถูกหินทุบศีรษะ เขาควบคุมตนเอง
ไม่ได้ ผลเอกระทำรุนแรงใส่คนรักจนบาดแผลฉีกเปิดเสียแล้ว ช่องใต้
แคว้นเว่ยเรียกหมอหลวงสวีมาในที่ หมอหลวงผู้นั้นเข้ามาตรวจ

อาการ พอเห็นสภาพของอวินซีเยวี่ที่เต็มไปด้วยรอยจูบและขบกัดกับเว่ยหงเหียนที่มีรอยช่วนเต็มหลัง ไม่จำเป็นต้องถามถึงสาเหตุที่แผลปริกริทราบได้ทันที

“ทุลฝ่าบาท ตอนที่ทรงบาดเจ็บ ขอให้ทรงดเว้น...เรื่องนั้นพะยะค่ะ”

เว่ยหงเหียนมีสีหน้าย่ำแย่ที่ทำคนรักของตนเลือดออก อวินซีเยวี่กลับกล่าวอย่างไม่สะทกสะท้าน

“จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร ข้าคิดถึงสัมผัสของเขาจนทนไม่ไหวแล้วนี่...” แต่เมื่อเห็นสายตาคมหลวงสวี่ อวินซีเยวี่จึงกล่าว “ได้ ข้าจะไม่ให้มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีก”

หมอลหวงสวี่เหลือบมองเว่ยหงเหียน พอเห็นอีกฝ่ายเต็มต้นด้วยความสุขเมื่อได้ยินว่าคนรักเอย่ว่าคิดถึงสัมผัสของเขามากแค่ไหน ผู้เป็นหมอก็อปล้นปวดหัว ลำนวนที่ว่า ‘ผู้กล้ายากจะผ่านด่านโคมงาม’ นั้นเป็นเรื่องจริงแท้

คล้อยหลังหมอลหวงสวี่ ฮ่องเต้แคว้นเว่ยก็ทรุดกายลงนั่งเพื่อโอบอีกคน อวินซีเยวี่เอนกายพิงอ้อมแขนคนรักอย่างเป็นธรรมชาติ เว่ยหงเหียนยกมือเรียวขึ้นมาจูบ ก่อนบอกเบา ๆ

“ขอโทษ”

“มิใช่เพราะท่านห rokok ข้าเองก็ผิดไม่น้อย” อวินซีเยวี่ยอมรับผิดชอบกะหม่นเล็กน้อย “แผลนี้ได้มาเพราะปกป้องท่าน และมันฉีกขาดเพราะข้าได้มอบความสุขให้ท่าน ข้ารู้สึกภูมิใจกับมันนะ”

เว่ยหงเหียนเอยอย่างจริงจัง จูบนีวเรียวขาวนั้นทีละนื้ออย่างลุ่มหลง “ข้าจะไม่ให้ท่านบาดเจ็บอีกแล้ว”

“ท่านจะปกป้องข้าใช่หรือไม่” อวินซีเยวี่ยิ้ม

“ด้วยชีวิต” เว่ยหงเหียนเอยอย่างจริงจัง

ฮ้องแต่แว้นตงอวันหรีตาลงเล็กน้อยก่อนเอ่ย “จะว่าไป ตอน
ที่พวกเราแข่งม้ากัน ท่านเคยบอกว่าหากข้าชนะ ท่านจะให้ข้า
สมปรารถนาหนึ่งข้อใช่หรือไม่”

เว่ยหงเหียนครุ่นคิด ก่อนจะหัวเราะ “ฝ่าบาทชนะแท้ๆ ข้า
กลับเป็นฝ่ายได้สมปรารถนา” พอลึกถึงเรื่องนี้ เขาก็รู้สึกว่าได้
เปรียบอวันซีเยว่ไม่น้อย เว่ยหงเหียนอารมณ์ดีจึงเอ่ยขึ้น “ฝ่าบาท
ต้องการอะไรหรือ”

“ข้าอยากให้ท่าน...ไว้ชีวิตหนึ่งหม่เหริน ปล่อนางกลับไป
หาบิดา” อวันซีเยว่เอ่ย

เว่ยหงเหียนชะงัก ก่อนกล่าวเสียงเครียด “ฝ่าบาท ความผิด
หนึ่งหม่เหรินมีใช่น้อยๆ แม้นางจะไม่ตั้งใจ แต่ก็ประมาทพลาด
พลั้งจนพวกเราตกอยู่ในอันตราย ข้าไม่อาจจะเว้นได้”

“ดังนั้นข้าจึงต้องใช้สิทธิ์ของตนขอกับท่านอย่างไรเล่า” อวัน-
ซีเยว่ตอบกลับเขา “ได้เท่าหนึ่งเป็นคนสำคัญในราชสำนักของท่าน
ท่านไว้ชีวิตบุตรสาวเขา เขาจะทุ่มเททำงานให้ท่านยิ่งกว่าเก่า”

เว่ยหงเหียนนิ่งเงียบ อวันซีเยว่เลื่อนมือไปลูบแก้มอีกฝ่าย
“ไม่จำเป็นต้องเถรตรงนักหรอก แค่ประกาศออกไปว่านางสิ้นใจแล้ว
เพื่อรักษากฎเกณฑ์ โดยความจริงแอบส่งนางกลับบ้านเก่า เพียง
เท่านี้ได้เท่าหนึ่งก็ซาบซึ้งในตัวท่านจะแย่แล้ว”

เว่ยหงเหียนครุ่นคิดตามคำพูดนั้น ก่อนจะพยักหน้า “ความ
คิดนี้ไม่เลว”

อวันซีเยว่ยิ้มอย่างพอใจ เลื่อนแขนมาโอบคอเขาพร้อมหอม
แก้มเบาๆ “การปกครองคนต้องมีเล่ห์กลบ้าง น้ำใสเกินไป ปลายจะ
อยู่ไม่ได้”

เว่ยหงเหียนเอียงศีรษะจุมพิตริมฝีปากเขาแล้วเอ่ย “ข้าไม่ใช่

นักปกครองที่ดีเท่าท่านจริง ๆ”

อวินซีเยว่แอบภาคภูมิใจเล็กน้อย แต่ก็ลอบคิดว่าเว่ยหงเหียนใช้ท่าทางชื่อ ๆ นี่มาหลอกให้เขาวางแผนให้หรือเปล่า ฮองเต้แคว้นตงอวันครางออกมาเมื่ออีกฝ่ายซุกริมฝีปากที่ลำคอขาวผ่อง ตวัดลิ้นได้เลียและดูดนม เหมือนไม่ให้เขาคิดอะไรกับเรื่องนี้อีก

“ไหล้ข้า...”

เว่ยหงเหียนผละออกมาหอมแก้มเขาอย่างรักใคร่ อวินซีเยว่ชี้แผลตนเองพร้อมเอ่ย

“ไม่ว่าอย่างไรแผลตรงนี้ท่านก็มีส่วนต้องรับผิดชอบ ดังนั้นต่อจากนี้...พอถึงเวลาอาหารมื้อเย็น ท่านต้องมาป้อนยาให้ข้า ไม่เช่นนั้นข้าจะไม่ดื่มยา”

เว่ยหงเหียนพยักหน้า รวบดวงหน้านั้นมาจุมพิตหลายครั้ง “ได้!”

อวินซีเยว่ได้ตามที่ปรารถนาแล้วก็สอดตัวลงไปในผ้าห่มให้อีกคนนอนกอด หลับตาพลาจครุ่นคิดแผนการอื่นต่อไป